

KOMMUNISTISK POLITIK

FredsVagten i Fælledparken 1. maj 2004

1.000 DAGE PÅ VAGT FOR FREDEN

Nr. 13

8. årg.
2004

19. juni -
2. juli
Støttepris 12 kr.

TEMA: EU-PARLAMENTSVALG 2004

- Nu gælder det unionsforfatningen s. 2 ● Krig, union og venstrefløj s. 3 ●
- Socialdemokraterne triumferer s. 4 ● Folkebevægelsens valg s. 5 ●
- EU-protest og krigs-protest s. 6 ● Kollektiv udsmidning fra boliger s. 7 ●
- Bombe under overnskomster s. 9 ● Bolden ruller! s. 11 ● Musik mod magten s. 12 ●
- Nødhjælp til Bush s. 14 ● Arabiske "demokrater" s. 15 ●
- Solidaritet med modstanden s. 17 ● Brev fra Ulla Røder s. 18 ●
- FMNs landsmøde 2004 s. 20 ● Debat s. 22 ● Kæmpende fagbevægelse s. 24 ●

Nu gælder det unionsforfatningen

KOMMUNISTISK POLITIK

EU-parlamentsvalget er overstået, stemmerne er talt op, mandater og diæter ved at være fordelt. Valgkommentarerne er afleveret - for at forstørre en fremgang eller skjule et nederlag. At projekt monopolernes Europa i realiteten befinder sig i en dyb krise – uden folkelig opbakning – forties af de fleste.

Artsfæller søger sammen: Parlamentarikerne bænker sig i deres EU-grupper. Venstre og De Radikale er i samme europæiske parti (ELDR). De konservative sidder i gruppen af kristendemokrater (EPP/ED), parlamentets største. Dansk Folkeparti er med i UEN-gruppen ('Nationernes Europa'-gruppen). Junibevægelsen i EDD ('Gruppen for Demokratiernes og Mangfoldighedens Europa). Og både SF og Folkebevægelsen mod EU er med i GUE/NGL (European United Left/Nordic Green Left). Ingen danske partier er tilsluttet EU-parlamentets 'Grønne' gruppe.

Denne EU-parti-virkelighed var ikke noget tema i en valgkamp, der ikke havde nogen temaer – og slet ikke handlede om EU eller EU-virkelighed.

Unionsforfatningen er EU-virkelighed. Den kan også meget hurtigt blive dansk. Allerede inden dette blad når abonnenterne. EU-topmødet den 17-(19) juni vil blive en 'succes': regeringslederne er allerede på forhånd enige om, at nu skal *traktaten over alle EU-traktater* (og over den danske grundlov og de øvrige nationale forfatninger) afskibes i enighed. En ny fiasko som i Rom i december vil ikke blive tolereret. Det irske formandskab har lagt op til konkrete kompromisser omkring uenighederne, som topmødet ventes at følge. Det folketomme monopolprojekt skal køre videre i fulde omdrejninger.

I den danske valgkamp var der et par af partierne, der meddelte at de endnu ikke kunne tage stilling til unionsforfatningen, uden at kende den endelige tekst. Det er latterligt. Dens hovedlinjer er urokkede, og selv de detaljer, der måtte blive ændret i forhold til det sidste udkast, er velkendte.

Den kan beskrives i få ord: Det er et dokument, der skal fremme opbygningen af en europæisk imperialistisk supermagt med markedsøkonomi og nyliberalisme indskrevet som urokkelig økonomisk doktrin i grundlaget.

Det er ikke så vanskeligt at tage stilling til – for eller imod – afhængigt af hvilken klasse man tilhører.

Bliver forfatningen tiltrådt af regeringslederne, venter der en lang og (for unionspolitikkerne) vanskelig proces for at få den endeligt ratificeret af de enkelte lande. I en hel stribe lande er der allerede besluttet folkeafstemninger, heriblandt det særdeles EU-reserverede UK. Hvor mange lande, det skal stemmes, er endnu ikke afgjort. Svenskerne f.eks. synes de skal stemme, men det synes deres regering ikke. I Danmark er der ingen vej uden om en afstemning, som sikkert kommer i 2005, hvor der i forvejen skal ligge folketings- og kommunalvalg (hvis ikke et folketingsvalg kommer før).

Det kan til gengæld blive den eneste afstemning om den. Hvis forfatningen vedtages kan EU selv ændre den fremover uden folkeafstemninger. Hvad der måtte mangle i teksten for den endelige superstat kan indføres uden at spørge de nationale parlamenter eller befolkningerne.

Det er en vigtig situation for den danske EU-modstand, som til trods for en massiv kampagne for at eliminere den ved parlamentsvalget, og trods tilbagegang, lever endnu – og er indstillet på for tredje gang at sikre et dansk nej til en reaktionær traktat og mere union.

EU-projektet er notorisk skrøbeligt, og der vil i løbet af den proces, som nu sættes i gang, blive skabt mulighed for at Danmark kan gå en anden vej end unionsvejen: vejen ud af supermagts- og superstatsprojektet.

Men det vil også stille store krav til den konsekvente modstand for at en sådan situation kan blive en realitet. Først og fremmest må det sikres, at der stemmes efter klasselinjer, efter virkelige interesser. Et klart flertal i befolkningen – med arbejderklassen som den afgørende del – har interesse i at unionsforfatningen bliver forkastet, og at Danmark bevæger sig ad nye veje.

Det er kun et gennemslag for en sådan forståelse, der vil kunne sikre et solidt, perspektivrigt nej.

Redaktionen den 15. juni 2004

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Ved Sønderport 18
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og fredag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 25. juni 2004

Krig, union og venstrefløj

Holdningen til KRIGEN og holdningen til UNIONEN er to centrale spørgsmål – for hele den danske befolkning, og selvklart for venstrefløjen.

Man skulle tro, at det var let at være klar på disse spørgsmål. Klart imod. Imod imperialistisk og kolonialistisk krig og besættelse. Imod hele EU-konstruktionen med dens supermagtsambitioner og markedsøkonomi og økonomisk nyliberalisme som grundlag, der har sat angrebene på arbejderens tilkæmpede sociale rettigheder i system.

Men nej – den danske venstrefløj er ikke spor klar. Den er mudret og spreder forvirring – og stemmer.

Tag SF: Det har forvandlet sig fra et EU-modstanderparti til et tilhængerparti. Det har lært sig at elske unionen – og prøver nu at lære de øvrige skeptiske danskere det.

En stemme på SF er en sikker stemme på nyliberalisme, markedsøkonomi og imperialismen i EU-regi. Det er hvad der står tilbage, når alle de flommeuropæiske fraser om en bedre union og et mere socialt Europa og en dydig supermagt sorteres fra.

Og krigen? SF var imod Irak-krigen – og SF har krævet de danske tropper trukket hjem. Men SF har også haft et andet udgangspunkt: FN skal på banen i forhold til Irak. Irak skulle ikke overlades til irakerne, men til FN.

I en landsmødeudtalelse fra maj 2003 gav SF fredsbevægelsen dette råd:

"Den brede folkebevægelse, der overalt - også i USA - vendte sig mod krigen før d. 20. marts, må nu især sætte ind med en kamp for at genoprette den internationale retsorden. ... De europæiske stater må arbejde tæt sammen om at fremme en politik, der konsekvent bygger på respekt for internationale retsnormer og aftaler... Trods alle sine mangler er FN, der repræsenterer hele verdenssamfundet, langt bedre skikket til international retshåndhævelse end den imperiale supermagt USA. I mange medier hævdes det, at FN gjorde sig overflødig,

da USA startede krigen. Det er helt forkert. Det, der skete, var, at lovbryderen triumferede. Men samtidig oplevede vi, at det mægtige USA hverken kunne købe eller skræmme Chile, Mexico, Angola og Guinea til at stemme for krigsfuldmagten i Sikkerhedsrådet. Det vidner om en høj moral og om de store muligheder, FN-systemet rummer."

Men Irak-krigen var ikke slut. Den fortsætter endnu i form af besættelse og modstandskamp. Og FNs Sikkerhedsråd er kommet på banen med Resolution 1546 som giver grønt lys til fortsat amerikansk besættelse og 'legitimerer' den illegitime krig på

bagkant. Vidner det om høj moral i Sikkerhedsrådet? Eller om dyb korruption? Og en ny triumf for lovbryderen!

Heldigvis har antikrigsbevægelsen ikke fulgt SFs dårlige råd om at fokusere på at bringe FN på banen – men har vendt sig mod ulovlig krig og besættelse uanset 'FN-mandat' eller ej.

SF skylder at forklare om den ulovlige besættelse nu er blevet 'legitim'? Er SF stadig modstander af besættelsen, eller er det gået som med dets holdning til Unionen?

Var det så kun SF alene, der har holdning som en vejrhane! Men det er en udbredt venstrefløjssygdom. Tag Enhedslisten f.eks.: Partiet siger at det

er imod Unionen og vil have Danmark ud af dette monopolforetagende. Men det stiller med kandidater højt på listen både på EU-tilhængerlisten Juni-bevægelsen og på Folkebevægelsen mod EU's konsekvente modstanderliste – og fører valgkamp for dem alle. Og afskriver sig derefter ethvert ansvar for forvirring og tilbagegang for unionsmodstanden. Det er jo listernes ansvar. Som om inkonsekvens, dobbelttungethed og dobbeltspil ikke har betydning.

Det samme gør sig gældende i forhold til krigsmodstanden. Det er allerede længe siden Enhedslisten for alvor modsatte sig krigen og besættelsen af Afghanistan. Nu skal NATO-troppers og de danske troppers tilstedeværelse øges der. Enhedslisten dukker sig og siger ingenting. Og Enhedslisten er godt nok imod besættelsen af Irak og vil have tropperne – og ikke bare de danske – ud. Men samtidig vil den ikke støtte den legitime irakiske modstandskamp, fordi den (i et muslimsk land) har et stort islæt af antiamerikanske muslimer.

Enhedslisten fraskriver sig ethvert ansvar for den afsvækkelse af den danske antikrigsbevægelse, som har kunnet ses igennem et stykke tid – selvom den folkelige modstand mod dansk deltagelse i krig og besættelse vokser ifølge alle målinger.

Som om inkonsekvens, dobbelttungethed og dobbeltspil ikke undergraver bevægelsen!

Hvad ligger bag holdningsløsheden hos disse to parlamentariske partier?

Svaret er simpelt: Parlamentariske ambitioner, for SF ønsket om at komme i regering med krigs- og unionspartiet Socialdemokraterne, for Enhedslistens vedkommende et ønske om at komme ind i den parlamentariske varme som 'demokrater' uden plet og dadel. Vinde stemmer og parlamentarisk indflydelse.

Det er den folkelige kamp og de folkelige bevægelser uden for parlamentet, der betaler prisen for disse ambitioner, for forvirring og holdningsløshed.

EU-parlamentsvalget: Socialdemokraterne triumferer

Den socialdemokratiske valgtaktik blev en næsten fuldstændig succes. EU parlamentsvalget var en demonstration mod Fogh - og noget af en forskrækkelse for den organiserede unionsmodstand.

Med en stemmeandel på 32,6 pct. – næsten en fordobling i forhold til EU-parlamentsvalget i 1999 – og en stemmerekord på over 400.000 personlige stemmer til tidligere statsminister Poul Nyrup Rasmussen blev Socialdemokraterne den store triumfator ved den danske del af EU-parlamentsvalget den 13. juni.

Danmarks antal af parlamentsmedlemmer i det udvidede EU-parlament var sat ned fra 16 til 14. Socialdemokraterne vandt to mandater, mens henholdsvis regeringspartiet Venstre og de erklærede unionsmodstandere i Junibevægelsen begge mistede to.

Socialdemokraterne spekulerede i to forhold i valgkampen: På den ene side som det førende parlamentariske oppositionsparti at opsamle den udbredte utilfredshed med Fogh-regeringen som følge af deltagelsen i Irak-krigen og dens generelt asociale politik. På den anden side at marginalisere og bekæmpe unionsmodstanden til venstre for Socialdemokraterne i de to lister Junibevægelsen og Folkebevægelsen mod EU.

Den socialdemokratiske valgtaktik lykkedes perfekt i begge retninger og ekspederer Nyrup Rasmussen til Bruxelles som triumfator.

Under halvdelen af vælgerne stemte. Den samlede valgdeltagelse var på 47,8 pct., en tilbagegang på 2,66 procentpoint. Det er en afspejling af EU-parlamentets manglende folkelige legitimitet – også i Danmark. En praktisk boykot af foretagendet.

Men også dette forhold – der fremkalder beklagelser og kritik af 'sløve vælgere', men aldrig den fjerneste tvivl om unionsprojektet hos tilhængerne – kunne Socialdemokraterne udnytte til egen fordel.

Socialdemokraterne har med dette valg for første gang nogensinde opnået en stemmeandel, der ligger på højde med dets stemmeandel ved folketingsvalgene. Dermed har det erklæret den langvarige krise, som dets pro-unionspolitik har afstedkommet ved at dele dets vælgerbasis, for overvundet – langt om længe, efter adskillige årtier.

En af de socialdemokratiske toppolitikere, som blev ekspederet til Bruxelles sammen med Nyrup – tidl. fødevareminister Henrik Dam-Kristensen – meddeler nu, at Socialdemokraterne vil blive mere kritiske i forhold til EU. Tidligere har partiet tilbageholdt sin kritik f.eks. på miljøområdet og det sociale område af frygt for modstanderbevægelserne, siger han. Han signalerer dermed en platform for at fastholde de genfundne skeptiske socialdemokratiske vælgere.

Taber Fogh!

De borgerlige medier har underbetonet statsministerpartiet Venstres tilbagegang ved valget og valgt at fokusere på tilbagegangen for modstandslisterne, som i mandattal begge mistede lige mange.

Men elementet af protest mod Fogh-regeringen var indlysende. Det var også 'et prøvevalg' før det kommende folketingsvalg, som det blev udtrykt.

Det var ikke en afstraffelse af regeringen for dets EU-politik – for den er identisk for Socialdemokraterne og den nuværende regering. De var begge enige om at holde EU ude af valgkampen – og ganske særligt undgå diskussion om den EU-forfatning, som er lige på trapperne.

Fogh tabte givetvis de to mandater på grund af følgagtigheden over for USA og den danske krigsdeltagelse i

Irak og Afghanistan samt på grund af regeringens generelle angreb på den brede befolknings levevilkår og sociale rettigheder (som i vidt omfang er en gennemførelse af EU's politik).

Fogh og det borgerlige kor tilbyder ikke nogen forklaring på tilbagegangen – andet end ved at sige, at 'stemmemønstrene er anderledes ved EU-parlamentsvalg end ved folketingsvalg'.

Men dette valg nærmede sig folketingsvalgsmønstret – med knap halvt så mange deltagere.

Modstanderlisterne skulle ud

Socialdemokraternes taktiske hovedfokus var et forsøg på at knuse de to unionsmodstanderlister – og de fik heri massiv støtte fra de øvrige partier i folketinget, minus Enhedslisten, som havde mange kandidater på begge de to lister (selvom de har en forskellig grundholdning til EU).

Tidligt i valgkampen gik socialdemokraten Helle Thorning-Schmidt til angreb på modstanderbevægelserne i en artikel i Morgenavisen Jyllands-Posten:

- Det er direkte ødelæggende for arbejdet i Parlamentet og borgernes billede af virkeligheden. Nej-bevægelserne burde slet ikke sidde med i Parlamentet.

Helle Thorning-Schmidts udtalelse er et plastisk udtryk for unionsfolkernes særligt indsnævrede demokratiopfattelse – men også afslørende for den socialdemokratiske taktik.

Væk var den traditionelle kampagne mod regeringens støtter i Dansk Folkeparti, der har opsamlet den herfra set ufarlige, snævert nationalistiske højreorienterede EU-skepsis. Det var den rene vare – EU-modstandens kerne – som skulle jages ud af EU-parlamentet.

Og medierne fulgte denne kampagne til dørs med et konstant bombardement af forudsigelser om EU-modstandens fald og økonomiske konkurs. Den ene meningsmåling efter den anden udråbte især Folkebevægelsen mod EU. Den eneste opinionsmåling, der ramte nogenlunde rigtigt var Sonar i Søndagsavisen.

De to modstanderlister har traditio-

nelt haft omkring en fjerdedel af stemmerne ved EU-parlamentsvalget. De er blevet eroderet forskellige steder fra – ikke mindst gennem Jens Peter Bondes splittelse af Folkebevægelsen i 1992, der førte til Junibevægelsens dannelse.

Men også Socialistisk Folkeparti forsøgte – og opslugte – en del af modstanderne ved i en årrække at posere som EU-modstanderparti med Pernille Frahm i spidsen. Nu er hendes funktion forbi, og hun er erstattet med unionisten Margrete Auken – og de SF'ske modstanderstemmer er gået til det socialdemokratiske Unionsprojekt.

Og fra højre gik Dansk Folkeparti med Pia Kjærsgård i spidsen til angreb på modstanderbevægelserne med betydeligt held. Dette har passet Socialdemokraterne fint, og derfor indstillede de kampagnen mod DF ved dette valg.

De to modstanderlister J og N var nærmest forsvarsløse over for den socialdemokratiske taktik. De blev fanget af deres generelle orientering i socialdemokratisk retning. Derfor tabte Junibevægelsen næsten halvdelen stemmerne fra forrige parlamentsvalg, der 'vendte tilbage' til Socialdemokraterne. Deres stemmeandel gik fra 16,1 til 9,1 pct. Folkebevægelsen mod EU gik fra 7,3 til 5,2 pct. af stemmerne, en tilbagegang på omkring 30 pct.

Det er ikke til at bortforklare, at der er tale om et nederlag – og en langsigtet tilbagegang for modstanderbevægelserne. Det vil give anledning til en fornyet diskussion om strategien både i Folkebevægelsen og i Junibevægelsen. Et internt opgør mod Jens Peter Bonde er allerede brudt ud i liste J, som kræver at Junibevægelsen bekender klar kulør som det, den egentlig er: et utilsløret tilhængerparti med 'eurokritisk' profil.

Men trods tilbagegangen og den massive kampagne mod modstanderlisterne blev begge repræsenteret i det ny unionsparlament. Her kiksede den socialdemokratiske taktik - trods alt. Den samlede stemmeandel er 14,3 pct. – efter at Socialdemokraterne har fået 'deres stemmer' tilbage. Den organiserede EU-modstand er kommet for at blive, også i parlamentet.

Og på trods af tilbagegangen er det også en kendsgerning, at den kritiske holdning til EU og modstanden mod hele unionsprojektet er usvækket i den brede befolkning.

Folkebevægelsens valg

EU-parlamentsvalget blev noget af en gyser, ikke mindst for Folkebevægelsen mod EU, som tidligt på valgfarten blev dømt ude, men som endte med at bevare sit ene mandat.

Folkebevægelsen gik 2,1 pct. tilbage, til 5,2 pct. af stemmerne, men beholdt sit mandat i kraft af listeforbundet med Junibevægelsen. Folkebevægelsen fik i alt 97.986 stemmer.

Arbejderpartiet Kommunisternes formand Dorte Grenaa sendte følgende hilsen til Folkebevægelsen mod EU, da resultatet forelå:

“Tillykke med genvalget – selvom det var på et hængende hår. Det vil være af meget stor betydning for udfaldet af kampen mod EU-forfatningen, som nu for alvor går i gang.”

Ole Krarup (EHL) blev med 34.719 personlige stemmer listens absolutte topscorer og blev dermed genvalgt til parlamentet. Søren Søndergaard (MF-EHL) sprængte sig som forventet op gennem rækkerne som førstesuppleant med 18.321 personlige stemmer. Derefter kom Ditte Staun (RV – 7.533 stemmer), Majbrit Berlau (EHL – 2.255), Karina Rohr Sørensen (DKP/ML – 1.483), Anne Bundsgaard (partiløs – 931), Rina Ronja Kari (Folkebevægelsens Ungdom – 751) og Affra I. Khallash (RV – 587).

Med tre af de fire topplaceringer på medlemmer af EHL (som også havde kandidater i toppen af Junibevægelsen, som har en helt anden grundholdning til EU end Folkebevægelsen mod EU) demonstreres et af bevægelsens store problemer i praksis: Den indsnævring i retning af Enhedslisten, DKP/ML og KPiD, som har fundet sted i ledelsen af FB i de senere år.

Valget betød, at de to 'modstanderlister' har opnået samme parlamentariske repræsentation. Junibevægelsen har fortsat den største vælgeropslutning, men valget viste, at Folkebevægelsen rummer en betydelig stabil og trofast kerne, ikke mindst koncentreret i København og storbyerne. I en række valgkredse i København blev liste N større end Junibevægelsen.

Ole Krarup -
stadig Liste Ns mand i parlamentet

Til gengæld står liste N svagt i mindre byer og på landet, ikke mindst i Jylland. APK's Franz Krejbjerg siger i en kommentar:

- Den levende bevægelse er det grundlæggende. Opstillingen til parlamentet er kun et middel i kampen mod EU.

- Skal Danmark ud af EU, må Folkebevægelses-komiteer bygges op, ikke mindst i Jylland, hvor bevægelsen er gået mest tilbage.

Unionsmodstandens næste store opgave er at sikre et Nej til den unionsforfatning, som ikke spillede den fjerneste rolle i valgkampen, men som forventes vedtaget på EU-topmødet næste weekend.

Men Folkebevægelsen må også drage lære af valgresultatet og fokusere på at overvinde sine politiske og organisatoriske svagheder. Liste N er ene om at repræsentere den konsekvente EU-modstand. Det må forventes, at Junibevægelsen åbent vil erklære sig som tilhængerparti – og Folkebevægelsen må gøre sin profil klar.

Valget har åbnet for en vigtig debat om politik og strategi i den kommende tid.

EU-protest og krigs-protest

Valget til EU-parlamentet i 25 lande er blevet kaldt 'den største øvelse i demokrati nogensinde'. Problemet var imidlertid, at folkene i de europæiske lande ikke ville være med. Valgdeltagelsen blev den laveste nogensinde med blot 45 pct. af de stemmeberettigede. I de nyoptagne lande lå stemmeprocenten på under 30.

Siden det første EU-parlamentsvalg i 1979 er valgdeltagelsen raslet ned. Dengang stemte 63 pct. af vælgerne. Fra valg til valg er der sat en ny bundrekord – med 2004 som det foreløbige lavpunkt. Langt det største parti i Den Europæiske Union er boykotpartiet.

Den lave valgdeltagelse er det bedste bevis på, at de europæiske folk ikke betragter Unionen som deres – som folkenes projekt. Det er det heller ikke: det er den europæiske kapital, monopolernes projekt, som savner 'demokratisk legitimitet', for at bruge en af tidens modefraser.

Unionspartierne

Nice-traktatens bestemmelser for europæiske partier tager sigte på at fremme partier organiseret på EU-plan og er direkte diskriminerende over for nationale partier. EU-partierne favoriseres også i udkastet til den ny unionsforfatning, som ventes vedtaget på det kommende EU-topmøde.

Parlamentsvalget den 11.-13 juni skulle bruges til at fremme denne proces og konsolidere den demokratiske fernis over denne monopolkonstruktion ved at udbygge et parlamentarisk EU-partisystem, der er en slags EU-udgave af det amerikanske to-partisystem. Først og fremmest er der i denne plan ingen plads til unionsmodstanderpartier.

EU's herskende tilstræber noget i retning af et (lidt udvidet) amerikansk to-parti-system – med to dominerende blokke. Den ene åbent borgerlig bestående af kristen-demokrater og konservative (EPP/ED- 'Det europæiske Folkeparti'), den største gruppe i EU-parlamentet samt den "liberale gruppe"

(ELDR), som både Venstre og De Radikale deltager i fra Danmark.

Den anden er socialdemokratisk/socialistisk (PES). Den danske valgtriumfator Poul Nyrup Rasmussen er i forvejen formand for de europæiske socialdemokrater PSE. PES er dens parlamentarikergruppe på unionsplan.

Derudover findes fire andre grupperinger i EU-parlamentet, som ikke er særlig velsete i bloksystemet, og en række lister og kandidater udenfor grupperne.

Stor fremgang for unionsmodstanden

Ligesom det ikke lykkedes for EU-politikerne at øge stemmeprocenten, kiksede det også med hensyn til at stoppe bølgen af EU-modstander og EU-kritiske partier og lister. Selvom de to unionsmodstanderlister i Danmark gik tilbage, havde de stor fremgang i mange af de øvrige lande. I England blev den store sejrherre ved valget United Kingdom Independence Party, UKIP, et borgerligt parti, som vil have UK ud af EU. Det er medlem af samme gruppe som Junibevægelsen, mere end fordoblede sit stemmetal til 16.9 pct. og blev det tredjestørste britiske parti i EU-parlamentet. Den nydannede svenske Junilistan – søsterorganisation til Junibevægelsen – fik 14,4 pct. af stemmerne og 3 af Sveriges 19 pladser. I Østrig blev et nyt parti, Hans-Peter Martin Listen, dannet af en EU-kritisk journalist med 14 pct. af stemmerne og 2 mandater landets tredjestørste gruppe i EU-parlamentet. I Holland fik det nydannede Europa Transparent 2 mandater. Det er grundlagt af Paul van Buitenen, EU-embedsmanden, der afslørede regnskabssvindelen, der førte til EU-kommissionens fald i 1999 – og hans fyring fra EU. I Polen blev det EU-kritiske Selvforsvarspartiet, Samobroona, med 15 pct. af stemmerne og 9i af Polens 54 pladser det næststørste i landet. Partiet vil genforhandle Polens EU-medlemskab – og trække de polske tropper hjem fra Irak.

I Holland fik den fyrede EU-embedsmand Paul Van Buitenen, der afslørede EU-misbrug, og hans liste 2 mandater

Krigsprotest

Udover modstanden mod EU og regeringernes gennemførelse af EU-politikken gjorde også modstanden mod Irak-krigen sig stærkt gældende i de lande, hvor regeringerne har deltaget i eller støttet krigen og besættelsen. Det gjaldt udtalt for Blair i England, Berlusconi i Italien, Fogh i Danmark, i Polen og i konsolideringen af socialistpartiets valgsejr i Spanien. I Frankrig og Tyskland led også 'krigsmodstanderne' Chirac og Schröder alvorlige valgnederlag. De blev straffet for at gennemføre EU's almindelige økonomiske og sociale politik.

Der er selvfølgelig et klart element ved EU-parlamentsvalget af 'prøvevalg' i forhold til de nationale valg. EU-politik og national politik er ikke adskilt – og slet ikke på den måde, som EU-politikerne vil have tingene skilt.

Venstrefløjspartierne i EU (det vil sige "folkesocialistiske", venstresocialistiske, trotskistiske og erklæret kommunistiske (revisionistiske) partier gik i almindelighed lidt frem ved valget. George Galloways britiske Respect kom ikke ind, men fik en pæn stemmeandel, især i London. De to samarbejdende trotskistiske partier i Frankrig blev heller ikke valgt. Det tyske PDS gik lidt frem, det græske KKE tabte et mandat. Det italienske Rifundazione gik to pladser frem til 5. Og det irske Sinn Fein blev for første gang repræsenteret i parlamentet.

Kollektiv udsmidning fra boliger skal ændre praksis

Forsøget på at straffe indvandrersfamilier med udsmidning for børnenes unoder vækker protest.

Gjellerup Boligforening ved Århus vil straffe familier til utilpassede børn. Bestyrelsen i boligforeningen mener at have en god sag, hvor den kan flytte grænserne for, hvornår der kan gribes til udsættelse af lejere, og vil indføre en praksis for, at hele familier kan straffes kollektivt for et familiemedlems handlinger.

Den aktuelle sag fra bebyggelsen Gjellerupparken handler om, at der har været en række gaderøverier i kvarteret over nogle måneder, begået af en gruppe unge og børn, angiveligt børn af indvandrere. Politiet har arresteret tre børn og anklaget dem for røverierne. Brabrand Boligforenings bestyrelse vil bruge lejligheden til at sætte de tre børns familier ud af disses lejligheder. Hvis bestyrelsen får gennemtruffet sin vilje, vil 20 personer miste deres bolig. Desuden risikerer de udsmidte at blive blacklistet i de øvrige boligforeninger i Århus-området og vil muligvis have meget svært ved at finde en anden passende bolig.

Kan få katastrofale følger for lejerner

Det kan få katastrofale følger for lejere over alt i landet, hvis Gjellerup Boligforenings bestyrelse får gennemført sit forehavende. For det første kan hele sagen og dens opreklamering på landsplan ses som et forsøg på at flytte grænserne for, hvor let det kan være at opsiges lejere. Sagen har fået mere omtale end prinsebrylluppet. Og det vil åbne for kollektive opsigelser, hvis en udlejer har interesse i dette. For det andet vil det være med til at undergrave lejeloven, som den er i dag, med dens relativt gode sikring af lejeres rettigheder. Og for det tredje vil det over hele landet kunne danne retlig præcedens for, at udlejere, både de almennyttige og de private, kan

Århus kunstmuseum Aros udstiller magtesløshed
I Gjellerupparken smides der ud.

få tilgodeset deres interesser for højere huslejer og dermed større indtjening.

Boligforeningen har sat to medarbejdere på at undersøge, hvordan de kan komme af med de tre familier. For de har ingen beviser for, hvilke børn der har begået de kriminelle handlinger. Og de er endda ikke sikre på, om de pågældende børn bor i Gjellerup Boligforening. Efter at have søgt oplysninger gennem politiet med negativt resultat har man søgt at få aktindsigt hos de sociale myndigheder, men er også officielt blevet afvist her. Men bestyrelsen har ikke givet op. *"Rådmand Flemming Knudsen bakker os 100 % op, og jeg er sikker på, at de sociale myndigheder nok skal finde en udvej. Vi vil selvfølgelig ikke bryde nogen love, men mange gange er der et smuthul, og det må vi prøve at se, om vi kan finde,"* udtaler formanden for Gjellerup Boligforening Jesper Pedersen. Og dette smuthul skal Århus' socialrådmænd, tidligere borgmester og socialdemokrat Flemming Knudsen, åbenbart være behjælpelig med at finde.

Gjellerup Boligforenings bestyrelse har traditionelt været knyttet til Socialdemokratiet. Således er formanden for folketingets boligudvalg, socialdemokraten René Skau Björnsson, på nuværende tidspunkt medlem af bestyrelsen. Han anbefaler varmt det udemokratiske forsøg på kollektiv udsmidning. Gjellerup Boligforening er en af landets største, med 15.000 beboere og 44.000 medlemmer. Boligforeningen har mere end 5.000 boliger fordelt på 18 afdelinger i Århus Kommune. I Gjellerupparken bor

der alene 5.000 mennesker, en tredjedel af foreningens samlede beboere. I Århus Byråd hersker der en bred enighed om, at politikken med nul-tolerance skal føres igennem over for indvandrerne i kommunen. Den nuværende venstreborgmester Louise Gade er åbenbart villig til at agere spydspids i indvandrerhøtzen sekundært af den tidligere borgmester Flemming Knudsen.

Disse særlige forhold gør, at Gjellerup Boligforening er et godt sted at flytte grænserne for kollektiv afstraffelse af beboere, med brod mod de dårligst stillede i samfundet, og for at lægge pres på lejelovgivningen.

Bydreng for regering og byrådsflertallet

Man kan blive i tvivl om hvorvidt bestyrelsen i Gjellerup Boligforening handler på egne vegne. For regeringen har i foråret 2003 introduceret ideen om kollektiv afstraffelse af familier, hvis børn for eksempel har problemer i skolen, eller børn, der har svært ved at *indordne* sig under de givne forhold. Forældrene skulle have samfundstjeneste, gennemført administrativt af de lokale sociale myndigheder. Louise Gade, Århus' borgmester, udtrykte sine ideer i denne retning i juni 2003. *"Jeg vil ikke acceptere, at nogle forældre spiller hasard med deres børns fremtid og frihed som mennesker, ved ikke at påtage sig forældresvaret for deres børns liv. Jeg glæder mig derfor til, at det bliver lovligt at pålægge forældrene som en del af deres aktivitet at engagere sig i deres børns liv og skolegang – ellers bliver de trukket i kontanthjælp."*

Hele sagen om kollektiv udsmidning af lejere er langtfra afsluttet endnu. Advokat Bjarne Overmark, som også er sagsbehandler i Lejerspolitisk Forening i Randers, vurderer at udsmidningssagen kan tage op til fire år, før en endelig retslig beslutning kan tages og udsmidningen evt. kan effektueres. I mellemtiden kører kampagnen for at undergrave de dårligst stillede retsstilling på boligmarkedet videre for fuld styrke. *krr*

Danfoss sænker lønnen for fleksjobbere

- Den berømte "Mads Clausen-ånd", hvor der blev taget hånd om folk, er død og borte, lyder det fra ansatte på en af de allerstørste industrivirksomheder i Danmark, Danfoss.

Udtalelsen er en reaktion på fyringer og dårlig behandling af ansatte, som er blevet slidt ned efter årelang produktion på fabrikken. Det seneste eksempel på fleksjob med forringede vilkår indtraf for nylig, da to ufaglærte blev tilbudt løn på ferieafløsniveau.

Brian Andersen, faglig sekretær i SiD Gråsten, mener, at udviklingen er ved at tage en helt forkert drejning:

- Når Danfoss har været med til at slide folk ned, må de også ansætte dem på rimelige vilkår i fleksjob. Ferieafløsniveauet er for lavt. Tidligere fik de løn på samme vilkår som andre på fabrikken. Hvis Danfoss kører forringede vilkår igennem uden vores accept vil vi køre en fagretslig sag for at få det afprøvet, udtaler Brian Andersen til Kommunistisk Politik.

Brian Andersen understreger, at kravet for alle tidligere ansatte, der tilby-

des job på fleksjob, er til den gældende overenskomst, mens det for folk udefra kan komme på tale at forhandle en anden løn.

- Lønnen svinger omkring 116 kr. i timen i øjeblikket, hvilket ledelsen vil hugge ned til 109 for fleksjobbere. Nogle vil mene, at det ikke er så megen forskel, men det synes vi for det første, og det afgørende er det principielle.

Brian Andersen oplyser til Kommunistisk Politik, at sagen har fået en positiv udgang:

- Den lokale presse tog sagen op, hvor vi afdækkede virksomhedens kynisme. Det har nu bevirket, at ledelsen tilbød genansættelse på almindelige vilkår. Det kan altså betale sig at stå fast, fastslår Brian Andersen.

Ved udgangen af 2003 var der 26.300 personer i fleksjob, hvortil kommer 7.300, der går på "ventepenge" – den såkaldte ledighedsydelse – indtil fleksjobbet "dukker op", oplyser Socialforskningsinstituttet.

-gri

SiD og KAD fusionerer

Medlemmerne sagde JA til en sammenlægning af SiD og KAD med virkning fra nytår. Det nye forbund, som endnu ikke har besluttet et fælles navn, blev en realitet, da markante flertal i begge forbund stemte JA. Begge forbund udtrykker tilfredshed med såvel resultatet som deltagelse. Af de afgivne stemmer udgjorde JA-stemmerne henholdsvis 86 pct. (KAD) og 77 pct. (SiD), mens stemmeprocenterne i samme rækkefølge var på 47 og 40.

Det kommende forbund vil med

370.000 medlemmer derefter være landets største. Hertil kommer, at hotel og restaurationsarbejdernes forbund (RBF) på et hovedbestyrelsesmøde har besluttet at søge om optagelse, hvilket i givet fald bringer det samlede medlemssantal op på ca. 400.000.

Resultatet af urafstemningerne medførte stor lettelse i de to forbundsledelser.

- Dette her er bestemt en af de største dage i mit faglige liv. Det er en dag, som jeg aldrig nogensinde vil glemme, udtalte SiD's formand Poul Erik Skov Christensen efter resultatets opgørelse.

"Big is beautiful"

Mange andre forbund ligger inde med fusionsbestrebelse. Drastisk faldende medlemstal, dårlig økonomi og stadig mere spredte løn og arbejdsforhold angives som årsag til denne udvikling, der anslås til at ende med fire eller fem store forbund.

Siden 1996 har LO mistet i alt 165.000 betalende medlemmer, hvoraf rekorden blev sat sidste år med 31.000 færre kontingentbetalere. Arbejdsmarkedsforsker Steen Scheuer angiver foruden den pressede økonomi også andre årsager:

- Ny Løn indenfor den offentlige sektor er svær for de små forbund at håndtere, mens det er lettere for de store forbund, der har flere repræsentanter og afdelinger til at bakke professionelt op, udtaler han til LO's Ugebrev A4. -gri

Bombe under overenskomster

- Kan I så forstå det! er meldingen fra EU-Kommissionen til den danske regering med to nye direktiver. Efterlønnen skal fjernes, og danske overenskomster skal ikke overholdes.

Det lykkedes EU-tilhængerne at sætte dagsordenen ved det netop afholdte EU-Parlamentsvalg. Eksempelvis blev den kommende traktat holdt fuldstændigt ude af debatten. Andre ømme ligtorne, som har betydet eller vil betyde forringelser på det danske arbejdsmarked, blev heller ikke berørt.

Det gælder ikke mindst EU-kommis-sionens henstilling om at fjerne efterlønnen samt direktivet om tjenesteydelser.

Danmark har modtaget et "vink med en vognstang" fra selveste kommissionen, hvori det hedder, at regeringen skal "fjerne de tilbageværende tilskyn-delser til tidlig tilbagetrækning, især efterlønsordningen"! Tydeligere kan det ikke siges. Det forklarer også, hvorfor regeringen – og Socialdemokratiet i øvrigt – har så travlt med deres såkaldte dokumentation om *ældrebyrden*. Dokumentationen, som er skudt i sæk af alle selvstændigt tænkende faglige ledere, arbejdsmarkedsforskere m.v., rummer den absurde påstand, at vores samfund ikke har råd til at lade arbej-dere trække sig tilbage fra arbejdsmar-kedet, når de fylder tres. Påstanden fremkommer i en situation, hvor 800.000 er stødt ud af arbejdsmarkedet.

Direktivet om tjenesteydelser

Det kommende direktiv om tjenesteydelser i det indre marked er mindst lige så alvorligt. Det vil udgøre ikke mindre end en bombe under gældende overenskomster, idet det tillader en udbyder af tjenester at aflønne de ansatte på hjemlandets overenskomster.

Den nugældende lovgivning er slem nok. Den bygger på EU's udstatione-

ringsdirektiv fra 1996. Loven betyder bl.a., at den udenlandske arbejdsgiver ikke er bundet af danske overenskomster. I praksis er der mange eksempler på, at udstationerede arbejdere underbetales.

Mulighederne for, at fagforeningerne kan kræve overholdelse af de gældende overenskomster, er i forvejen ikke store, oplyser Ole Krarup og Søren Søndergaard fra Folkebevægelsen mod EU:

- Men efter tjenesteydelsesdirektivet vil de helt forsvinde, eftersom direktivet simpelthen forbyder danske myndigheder at kræve de relevante oplysninger om den udenlandske lønarbejder som eksempelvis arbejdsretlige dokumenter. Hverken staten eller den relevante fagforening må kræve nogen form for registrering af de udenlandske arbejdere.

I masser af situationer har netop adgangen til lønsedler været afgørende for, at den involverede fagforening har været i stand til at komme underbetalingen til livs. Det oplevede de danske bygningsarbejdere på A.P. Møllers operahus i København, da portugisiske håndværkere gik til en langt lavere løn. Kampen sluttede faktisk med sejr og løn til portugiserne efter danske overenskomster, da historien var for pinlig for den danske monopolkapitalist.

Den eksisterende lovgivning betyder i forvejen, at udenlandske arbejdsgivere ikke er bundet af danske overenskomster.

- Men med østudvidelsen og det nye direktiv bliver det, som før var illegalt arbejde, nu legalt. Polske, italienske og estiske lønninger vil fremover hærge på det danske arbejdsmarked – uden at de danske fagforeninger kan røre en finger. Retsløsheden bliver retstilstanden på det danske arbejdsmarked, oplyser Folkebevægelsens repræsentanter.

- Det skal vi have forhindret, hvilket først fremmest kræver, at fagbevægelsen protesterer mod direktivet og dets konsekvenser for medlemmernes løn- og arbejdsforhold. -gri

Flextronics lukket

Endnu et lokalsamfund er ramt af lukningen af den afgørende og dominerende fabrik. Denne gang gik det ud over Pandrup i Nordjylland, da Flextronics besluttede at lukke fabrikken. Det skete på direktiv fra ejeren, som er det tyske monopolfirma Siemens, der ønsker at flytte produktionen af mobiltelefoner til Østeuropa.

For mindre end et år siden beskæftigede virksomheden 1.700 ansatte.

For nyligt er Nordjylland blevet ramt af andre fabrikslukninger: Danish Crown i Nr. Sundby, Post Danmarks Postcenter og Eternitfabrikken i Aalborg er også på vej væk fra det nordjyske landkort.

Videoovervågning

Mindst 10.000 overvågningskameraer bliver *hvert år* sat op i Danmark, hvoraf mange sættes op på arbejdspladser med det angivelige formål at beskytte medarbejdere mod overfald og forebygge tyveri. Det sker uden noget konkret regelsæt på området. Eksempelvis har arbejdsgiverne ikke pligt til at underrette Datatilsynet om antallet eller sågar eksistensen af overvågningskameraer.

Mange fagforeninger og forbund har udtrykt deres bekymring over den voldsomme stigning i videoovervågning og manglen på regler. Specielt har HK stillet sig kritisk overfor det, da forbundet betragter det som en krænkelse af medarbejdere.

Ironisk nok har netop HK tilladt KPC at benytte deres hovedkvarter til opsætning af videokameraer med det formål at overvåge byggeriet af nabo-grunden.

Ny strid med kristelige

På Gråbrødre Torv i det indre København arbejder seks polakker på overenskomst under den kristelige gule fagbevægelse til en løn, der er 33 kr. mindre i timen end de danske bygningsarbejdere, der er organiseret i TIB.

Jens Borking, næstformand TIB Kbh, oplyser, at mindstelønnen er på 145 kr.; polakkerne får max 120 kr.

Besættelsen af Irak og Palæstina er stadig illegitim og må bringes til ophør

Af Stop Terrorkrigen

*Stop Terrorkrigen
opfordrer fredsbevægelsen
til at støtte
modstandskampen i Irak og
Palæstina*

Den 8. juni vedtog FNs sikkerhedsråd resolution 1546, som godkender den amerikansk-britiske plan for at fortsætte besættelsen af Irak under dække af 'partnerskab' med en 'midlertidig irakisk regering' – den såkaldte magtoverdragelse pr. 30. juni 2004.

Resolutionen proklamerer formelt besættelsens ophør og hævder, at 'fuld suverænitæt' vil blive genoprettet i Irak den 30. juni. Samtidig bemyndiger resolutionen en amerikansk-ledet multinational styrke – på 160.000 soldater – kan tage 'alle nødvendige skridt' mod 'terrorisme' – det vil sige at den giver grønt

lys for den fortsatte militære kamp mod den irakiske modstandsbevægelse.

Resolutionen er en støtte fra FN og stormagterne i Sikkerhedsrådet – EU (repræsenteret af Frankrig), Rusland og Kina – til en fortsat kolonisering af Irak og en retfærdiggørelse af en imperialistisk kolonikrig, som aldrig kan retfærdiggøres.

Sandheden er efter den 30. juni:

- 160.000 soldater, mest amerikanske, vil fortsat holde Irak besat for USA og den amerikanske imperialisme vil fortsat diktere Iraks økonomiske og politiske anliggender
- USA har bygget 14 permanente baser i Irak til støtte for besættelsesmagten
- Den ny 'midlertidige irakiske regering' er (ligesom før den 'regeringsrådet') indsat af USA og består af håndplukkede amerikanske agenter

med en lønnet agent for CIA og det britiske M16 Iyad Allawi i spidsen

Udover at have håndplukket disse 'ledere' vil USA have fuld kontrol med den irakiske regering gennem 100-160 amerikanske rådgivere, som i foreløbig fem år vil blive tilknyttet hvert eneste ministerium i Irak. Mere end 3000 ansatte på den ny amerikanske ambassade i Bagdad under ambassadør John Negroponte vil være det egentlige politiske centrum i det såkaldte 'nye Irak'

'Det nye Irak' vil fortsat være det besatte Irak. Bush har gentagne gange erklæret at mindst 135.000 amerikanske tropper vil forblive i Irak til 2006 – og at der vil være amerikanske tropper 'indtil jobbet er fuldført'. Samtidig søger man at oprette en amerikanskstyre 'irakisk' hær til at føre borgerkrig mod modstandsbevægelsen og kontrollere civilbefolkningen, sådan at besættelsesmagternes høje tabstal begrænses.

Ikke bare den danske regering, men også 'oppositionen' med Socialdemokraterne og De Radikale i spidsen har hilst denne skammelige FN-resolution med begejstring – og stemt for fortsat dansk militær deltagelse i krigen og besættelsen. De blåstempler og deltager dermed i Fogh-regeringens krigsforbrydelse. De har også fået 'blod' på hænderne'.

Vi opfordrer den danske antikrigsbevægelse til at afvise denne falske 'løsning' på den ulovlige krig og besættelse. Sikkerhedsrådets resolution er i direkte modstrid med FNs charter og FNs formål. Det er en beskiddt studehandel mellem imperialistiske stormagter.

Den irakiske modstandskamp vil fortsætte også efter den 30. juni 2004. Det er kun den, som repræsenterer Iraks og det irakiske folks virkelige interesser – og den fortjener klar støtte fra hele den danske og globale antikrigsbevægelse.

Den irakiske modstand er p.t. den væsentligste forhindring for, at USA og imperialistmagterne kaster sig ud i nye krigsventyr.

Tag på sommerlejr på Nordfyn med APK Lørdag 10. juli - fredag 16. juli Anti-imperialistisk weekend lørdag - søndag den 10. -11. juli

Amerikansk præsidentvalg, EU-forfatning og 'endeløs krig': Irak, Palæstina

Oplæg bl.a. ved Dorte Grenaa (APK),
Sammi Jawad (Komiteen for et Frit Irak),
Troels Riis Larsen (DKU)

Formiddagseminarer:

- Imperialisme, krig og globalisering
- Hvor går venstrefløjen og kommunisterne hen?

Andre temaer:

Kommunalreform – Fattigdom i Danmark

Rød kultur – Sport – Debat m. m. m.

Voksne 1140 kr. (6 overnatninger) Pr. overnatning 190 kr.
Reduceret pris for fattigrøve: 900 kr Børn under 7 år gratis. Fra 7-13 år 270 kr.

Tilmelding og nærmere oplysning:

Tlf. 20 95 32 17 e-mail: oktoberfyn@get2net.dk

Irakere under besættelsen

Samtidig fortsætter den israelske aggression mod palæstinenserne og ulovlige besættelse af Palæstina. En ny stor forbrydelse begås mod det palæstinensiske folk af slagteren Ariel Sharon, der støttes af USA – en forbrydelse, som accepteres af EU og de øvrige imperialistiske stormagter. Også den danske regering og det sociaidemokratiske 'regeringsalternativ' tier over for dette folkemord.

Den danske og internationale anti-krigsbevægelse må øge støtten til det palæstinensiske folks retfærdige kamp for et frit og uafhængigt Palæstina og styrke boykotten af Israel – økonomisk, politisk og på alle områder.

STOP TERRORKRIGEN kræver fortsat

- STOP FOR DEN KOLONIALISTISKE OG KRIGSFORBRYDERISKE BESÆTTELSE AF IRAK.
- ALLE BESÆTTELSESTROPPER SKAL UD! DE DANSKE SOLDATER SKAL HJEM NU!
- STOP ISRAELS KRIMINELLE BESÆTTELSE AF PALÆSTINA!
- FULD STØTTE TIL DEN IRAKISKE OG PALÆSTINENSISKE MODSTAND!

15. juni 2004

Bolden ruller

Der er dømt EM i "bold". I op til flere timer ligger gaderne tomme tre gange ugentligt. Bortset fra et par uskyldige husmødre, der benytter sig af chancen til indkøb i butikkerne, hvor køerne er reduceret betydeligt, og de sædvanlige "gutter på bænken" med en kølig grøn i hånden, så kunne man tro, at der var indført udgangsforbud i det fredsommelige Dannevang. I stedet hænger Dannebrog udover altanerne, kompressorhornene giver deres besyv med ved danske scoringer og imellem kampene iklæder gutterne på bodegaen sig landskamptrøjer og klaphatte. Der er så sandelig omsætning i de mangfoldige udvalg af remedier, hvis man skal dokumentere sin loyale begejstring. Med flere timers optaktudsendelser og efterfølgende analyser af allehånde detaljer grundigt suppleret med diverse træneres og spilleres kloge udsagn om hændelsesforløbet i de 90 minutter, så må børneudsendelser og TV-aviser vige pladsen for det nationale sindelag.

Det er ikke kun bolden, der ruller. Mønterne triller rask hen over disken, når det sidste nye outfit skal erhverves, når kvalifikationen til en slutrunde er en realitet. Forleden var jeg så heldig at blive inviteret til et slag billard af min søn og hans kammerat lige op til Danmarks første kamp mod Italien. Vel ankommet til det lokale værtshus noterer jeg mig straks, at de begge har iført sig landsholdstrøjen med tilhørende reklamer for tøjproducenten. Da kløene i løbet af et par timer ved det grønne klæde er blevet fordelt, og de tilsvarende antal øl er nedsvælget på tabernes bekostning, finder vi os til rette ved et af de lokale borde i godt selskab med tre rafflebægre. Da kunne jeg ikke længere styre min nysgerrighed:

- *Hvor meget har I sluppet for det fastelavnkostume?* spurgte jeg, og blev oplyst om udgiften på 300 kroner.

- *Men det er jo heller ikke den nyeste model,* blev jeg belært. Jeg turde ikke spørge mere, da de to unge gutter forklarede fornuffen i investeringerne:

- *Det er jo småpenge i forhold til*

vores forbrug på for eksempel pils, snacks og cigaretter under turneringen.

Logikken var klar for enhver trofast landsholdsfan.

Nu er det ikke sådan, at jeg selv er en helligrøv, der skiller mig ud fra den almindelige begejstring og interesse i det danske fodboldlandsholds formåen. Jeg følger skam ikke kun kampene på TV, hvor min hjerterytme til tider tilkendegiver, at er tæt på at blive indlagt på samme hospitalsafdeling som adskillige trænere har indloget sig gennem tiderne. Blandt vennerne deltager jeg da også lystigt, når kampene efterfølgende bliver analyseret. Det er blot kun alt for sjældent, de fatter mine dybsindige kritikker af spillere og trænere; men pudsigt nok er vi al tid enige om de elendige dommerpræstationer:

- *De er korrupte fra ende til anden.*

Der er i hvert fald masser af Euro at tage, hvis man ønsker at korrumpere. I en optaktudsendelse blev jeg oplyst om, at et kommende spillersalg var til en omsætning på en milliard kroner. I denne forunderlige tid sælger man mennesker klubberne imellem, hvor *slaven* selv beriger sig klækkeligt i forhold til en industriarbejder – for ikke at nævne de af arbejdsmarkedet udstødte. Sporten betegner det selv som en fodboldindustri.

Midt under Italienskampen bliver jeg distraheret, da en bandereklame bestående af tre bogstaver pludseligt fanger min opmærksomhed: SiD!

- *Hva' fa'en laver mine kontingentkroner på en bande i Nordportugal,* raser jeg.

Min kæreste må dæmpe gemytterne og min snarlige indlæggelse:

- *Jamen du ved da godt, at fagforbundene er begyndt at hverve medlemmer på tværs af fag.*

Jeg brummer utilfreds, og når kun at mumle et *lorteforbund*, inden jeg igen koncentrerer mig om, hvad det burde handle om: Fodboldspillet. *Reno*

EUROPA

Af Bjørn Afzelius

Den svenske sanger Bjørn Afzelius, der døde i 1999, skrev i 1984 sangen "Europa", hvor han blandt andet sagde sin mening om USA's daværende præsident Ronald Reagan.

Pludselig åbnedes vores øjne,
pludselig hørte vi alle lyde.
Pludselig var vi en del af verden,
pludselig var vores ungdom slut.
Vi så et brændende barn i rummet,
vi så en iskold urobotjent,
vi så et ungt menneske, som, med
en kampvogn,
tog et andet ungt menneskes liv.
Og vi styrtede ud i lyset,
og vi gispede efter luft,
og vi hvæssede vores sind som til
kamp.
Nu var sandhedens time inde;
vi skulle ændre historiens gang;
Vi var klokkerne i en afgørende tid.

Gamle venner, kom frem!
Lad mig trykke jeres hånd!
Lad mig takke for alt det vi gjorde!
Vi var fremtiden dengang,
og vores sejr består
som de gør, når man gjorde det, man burde.

Det er en sandhed, blandt mange andre,
at i enhver form for kamp
findes der nogen, som, når man lykkes,
altid er i stand til at gå længst frem.
Men hvis kamplykken pludselig vender,
og når viljen er alt, man har,
og man søger de forrestes hænder
er de der ikke længere.
Men forskellen er, gode venner,
at den, som altid løber væk,
bærer også nederlagene med sig i sin grav.
Men den, som kæmper for den, som falder,
og dermed hakkes på af snylterne,
bærer sejrskappen alle sine dage.

Opportunisten gå hjem!
I var aldrig mine venner!
Og hvem behøver livstrætte kunstige holdninger?
Det, I støtter i dag,
vil I snart opgive,
for I driver derhen, hvor vinden blæser!

Men nu blæser der nye vinde,
og fra betydeligt nærmere hold;
Ja, nu stiger de skærende skrig
fra den rige verdens folk.
Nu står missilerne i Europa,
og de peger mod mine børn;
Nu skal den gamle kultur ofres,
indtil kun rotterne er tilbage.
Så jeg vender mig om i natten,
og jeg knytter min magre hånd,
og jeg forbander at De findes til, hr. præsident!

Men jeg skal råbe fra det højeste tårn,
og jeg skal ringe med klokkerne;
For jeg er stærkere, end jeg nogensinde før har følt
mig!

Gamle venner, kom frem!
Lad mig mærke jeres hånd!
Lad os gøre præcis, som vi gjorde!
Vi bliver fortid senere,
men vi er nutid endnu,
så lad os gøre det eneste, vi burde!
Nye venner, kom med!
Nu behøver vi jer!
Det er jeres visioner, de truer!
I er fremtiden nu;
Det er jeres beslutninger,
som danner det nye Europa!

Gamle venner, kom frem! ...

Note fra Bjørn Afzelius:

Da Ronald Reagan blev USA's præsident i 1980, tog verden et stort skridt tilbage. Snart stod russiske og amerikanske missiler mod os ved grænsen mellem Vesttyskland og DDR, og mange frygtede det værste – selv jeg. Det var en forfærdelig tid – og en forfærdelig præsident.

Fra "Grande Finale", 1986. Indspillet på Saga og i Falkonercentret i København den 13. og 14. december 1985. Oversat af Carsten Kofoed fra Bjørn Afzelius: 95 sanger, Sundbyberg 1996.

Trommer for Fred

Freds Vagtens dag 1.000

Christiansborg
 hvirvler af livskraftig lyd
 mod magtens stenværelse
 ONSDAG 14. JULI
 Fra kl. 10 med kulmination
 mellem kl. 16 og 20

Freds Vagtens dag 1.000 falder tilfældigvis på årsdagen for en stor europæisk begivenhed. 14. juli 1789 brød Den Franske Revolution ud med stormen på Bastillen.

I den anledning vil vi gerne se luften mellem Krigsministeriet, Kirken og Borgen vibrere så intenst, at det rækker i magtens grundvold og selvforståelse. En så stor og positiv livskraft, at det smuldrer i magtens arrogante lerfodder. Og hvordan skulle vi vel gøre det bedre, end ved at 1.000 trommer skyller bølger af lyd op om dem hele dagen, og aftenen med.

Kom med alt, hvad du har og kan finde på at slå på.

*Kom med den livsglæde, der lever,
 mens de råber om forbrug og frihed.*

*Kom med den vrede,
 der pushes af en daglig dosis himmelråbende hykleri.*

*Kom med den energi, der nægter at tro
 på deres spindoktorerede retorik.*

*Kom med den kraft, der nægter at bøje nakken
 i afmagt og håbløshed.*

Kom med den ro, der nægter at tro vi har så travlt.

*Kom med dit bidrag til folkenes fredelige kakafoni:
 musik mod magten.*

Kom med, så vi får os alle sammen en rigtig god dag.

Bo Richardt

Freds Vagten v. Christiansborg

www.fredsvagt.dk

Musik mod Magten

Nødhjælp til Bush fra FN og imperialistmagterne

Af Klaus Riis

FNs sikkerhedsråd er kommet totalt på afveje

Bush-regeringen er i vanskeligheder. Ikke mindst på grund af Irak-krigen. Den massive folkelige modstandskamp har bundet en meget stor del af de aktive amerikanske kampstyrker – og indtil videre forhindret krigsmageren i Det Hvide Hus i at udløse en ny aggressionskrig mod en anden 'slyngelstat'.

Den globale antikrigsbevægelse puster også Bush og krigskoalitionen i nakken. Bush var på besøg i Europa i forbindelse med markeringen af 60-året for D-dag, den sene amerikansk-britiske invasion af Frankrig under 2. Verdenskrig, på et tidspunkt hvor Sovjetunionen var ved at knække halsen på Hitlertyskland.

Det skulle være det helt store amerikanske propagandanummer for at fremstille USA som 'verdens' og 'demokratiets' frelser, men Bush blev mødt af massive demonstrationer både i Italien og i Frankrig. Også den amerikanske antikrigsbevægelse mobiliserede titusinder til protest i Washington. Rumsfeld blev mødt af stordemonstration i Bangladesh. Også ved Rumsfelds bopæl blev der demonstreret med krav om, at USA trækker sig ud af Irak.

Politiske iagttagere beskriver situationen i den amerikanske administration som presset, anspændt og vankelmødig. Det minder om Nixons sidste dage, skriver en kommentator. Mens Bush fastholder sin strategi, ser det ud, som om den neokonservative klan, som har siddet i magtens centrum, er ved at miste indflydelse.

Sikkerhedsrådet: Totalt knæfald for Bush

Men der er også gode nyheder for Bush. Anders And fylder 70 år, og Ronald Reagan er død. Den ultrakonservative Reagan indledte sammen med den britiske Margaret Thatcher og den tyske kansler Helmut Kohl en ny imperialistisk offensiv, som var medvirken-

de til Sovjetunionens og østblokkens opløsning og forandrede det globale landkort, både fysisk og politisk. Bush far kaldte det 'Den ny verdensorden', og Bush søger at stive sig selv af med Reagans popularitet i dele af det amerikanske samfund ved at fremstille sig selv som hans efterfølger som verdensfrelser og 'frihedens apostel'.

Endnu vigtigere er det, at den amerikanske intrige omkring 'magtoverdragelsen' til en ny irakisk vasalregering den 30. juni har fået Sikkerhedsrådets blåstempling. Den blev enstemmigt vedtaget tirsdag den 8. juni efter et intenst diplomatisk spil.

Sikkerhedsrådets – og dermed fransk, russisk og kinesisk – tilslutning er en stor sejr for Bush-administrationen. Det betyder, at der kastes et skær af legitimitet over den hele vejen igennem ulovlig krig og besættelse af Irak. Formelt set afslutter resolutionen besættelsen af Irak den 30. juni med indsættelsen af den ny irakiske regering. Den ... *'byder på begyndelsen af en ny fase i Iraks overgang til en demokratisk valgt regering velkommen og ser frem til afslutningen af besættelsen og en fuldstændig suveræn og uafhængig Midlertidig Regerings overtagelse af det fulde ansvar og myndighed den 30. juni 2004'*, som det hedder i indledningen. Med denne resolutions vedtagelse annulleres alle tidligere sikkerhedsrådsbeslutninger vedrørende Irak.

Det må betegnes som noget i retning af en FN-rekord i diplomatisk hyckleri. Der eksisterer ingen 'fuldstændig og suveræn' irakisk regering efter den 30. juni. FN's sikkerhedsråd har valgt at blåstempe en regering, der ledes af en CIA-terroragent ved navn Iyad Allawi, håndplukket som chef for en regering, der for det meste består af andre håndplukkede amerikanske agenter fra eksil-irakernes kreds.

At udnævne den 30. juni til den officielle slutdato for besættelsen er ikke en mindre joke. De amerikanske besættelsesstyrker opretholdes i fuldt omfang, de øvrige internationale besættelsespartnere bliver der også, og Bush

Chirac og Putin: "Krigsmodstandere" blev besættelsestilhængere

søger tilmed at udvide NATO's rolle i besættelsen. De amerikanske soldater indkvarteres på 14 permanente baser, der er ved at blive opført rundt om i Irak. Og den såkaldte 'fuldt suveræne' regering har ikke kontrol med eller myndighed over besættelsestropperne eller deres krigsoperationer.

Det er orwell'sk nysprog at kalde den fortsatte besættelse for ophør af besættelsen.

FN-resolution eller ej: Faktum er, at der også efter 30. juni foregår en illegal krig og besættelse af Irak. Vedtagelsen af resolutionen er vanærende for Sikkerhedsrådet og for FN og vil yderligere miskreditere FN i folkenes øjne.

Vedtagelsen af resolutionen betegner et kompromis mellem verdens store imperialistmagter – USA/UK, Frankrig/Tyskland, Rusland og Kina. De øvrige imperialistmagter søger at hjælpe USA og Bush ud af den katastrofale klemme, de har anbragt sig i. De vil også tage sig betalt i form af øget indflydelse i Bush-Irak og ved politiske og økonomiske indrømmelser på andre områder. Vedtagelsen af resolutionen betegner den formelle 'heling' af revnerne i den fællesimperialistiske front, der har været åbne og synlige siden optakten til Irak-krigen, og som har sin hovedgrund i Bush-administrationens forsøg på at etablere et globalt amerikansk overherredømme.

Resolutionen giver USA en mulighed for at fortsætte besættelsen og bevare kontrollen med Irak og giver samtidig indrømmelser nok til den

'liberale/demokratiske' opposition i og uden for USA til at dæmpe den livsfarlige kritik af Bushs krigseventyr.

Vil ikke stoppe den irakiske modstand eller den globale protest

Uden at ændre grundlæggende ved tingene vil det betyde nye vanskeligheder for den irakiske modstand og for hele den globale modstand mod Irakkrigen. Men det vil ikke hverken stoppe modstandskampen eller den globale protest.

Det kan tilmed være med til at få folk til at forstå, at man ikke kan støtte sig på en eller flere imperialistmagter i kampen mod den amerikanske imperialism. Frankrig har i dette tilfælde stemt på EU's vegne og udtrykker denne imperialistiske Unions reaktionære karakter, når landet ofrer international ret og basale principper for et råddent kompromis. 'Krigsmodstander landet' Rusland og 'krigsmodstander landet' Kina er nu tilhængere af krigen og besættelsen og 'det nye Irak', som

de kalder 'suverænt' og 'ikke-besat'.

De er nemlig selv nye imperialistmagter, der er trådt ind i det store globale imperialistiske spil om magt og indflydelsessfærer.

En af de irakiske modstandsledere, formanden for Iraks Patriotiske Alliance Abd Al-Jabbar Al-Kubaysi, taler på hele den irakiske modstands vegne, når han siger:

- USA har brug for nye, friske ansigter til sin besættelsesadministration. Så amerikanerne har bedt FN og Brahimi om at redde situationen for dem. De forsøger således at opbygge en ny facade i Irak. Men det irakiske folk ved, at de bedrager. FN og Brahimi er intet andet end USA's politiske agenter. Virkeligheden viser nemlig, at de blot er i færd med at ændre navnet på det gamle Regerende Råd.

Den irakiske modstand er fuldstændig klar i sin holdning:

- Der kan ikke være nogen suverænitæt, så længe der er fremmede tropper i Irak. Deres tilbagetrækning er en forudsætning. Vi vil ikke acceptere noget mindre. Og vi fordømmer ethvert sam-

arbejde med besætterne, også i FN-regi, som blot er et skalkeskjul for besættelsen, siger Al-Kubaysi.

Det må også være den globale krigsmodstands holdning. Det kan være bittert at opgive illusionerne. Ikke mindst fast indgroede illusioner om FN som en fredsskabende organisation, som sikrer overholdelsen af international lov og menneskerettigheder. I Iraks tilfælde er FN først blevet misbrugt – og har ladet sig misbruge – til at gennemføre mere end et årti af sanktioner, som kun kan betegnes som folkemorderiske, med halvanden million døde irakere som ofre. Nu blåstempler sikkerhedsrådet den utilslørede forbrydelse, som Bush, Blairs og Foghs krig mod Irak var og er.

Ikke FN, ikke imperialistmagterne, men folkene, kun folkenes kamp, kan sikre retfærdighed, frihed og virkelig uafhængighed.

Arabiske "demokrater" i USA's tjeneste

Af Carsten Kofoed

Den 31. maj kunne DR Nyheder Online oplyse, at der ifølge det egyptiske forskningscenter Ibn Khaldun Center for Development Studies (ICDS)(1) i Cairo er sket meget godt i Irak, selvom der er krig og besættelse i landet.(2)

I sin seneste rapport "Civil Society, Democratic Transformation and Minorities in the Arab World" (maj 2004), der blandt andet behandler forholdene i Irak indtil december 2003, siger ICDS, der ifølge eget udsagn beskæftiger sig med demokratisering og civilsamfundets rolle i de arabiske lande, at der med den amerikansk ledede besættelse af Irak er kommet menneskerettighedsorganisationer, politiske partier og en uafhængig presse i landet.

Endvidere påstås det ifølge den britiske avis The Guardian, at "situationen i Irak efter besættelsen er meget bedre end i Saddam Husseins Irak; sandheden er, at enhver situation ville have været bedre end Saddam Hussein".(3)

Det er så sandelig udmeldinger, der vil noget. For i Irak under besættelse

krænkes menneskerettighederne, der ikke blot omfatter de politiske rettigheder som ytrings-, religions- og forsamlingsfrihed, men også de sociale såsom retten til arbejde, uddannelse og sundhed, nemlig voldsommere end under Saddam Husseins reelle enevælde, hvor hovedproblemet var undertrykkelsen af irakernes politiske rettigheder.

I dag er Irak et amerikansk ledet militærdiktatur med systematisk massetortur, massiv arbejdsløshed, nul social sikkerhed og ingen tryghed. Økonomisk udplyndring og fascistisk terrorkrig er irakernes "befrielse". På blot et år har krigen og besættelsen slået mindst 40.000 irakere ihjel.

Ikke bare ICDS, men også danske besættelsestilhængere og irakiske kollaboratorer både i Danmark og i Irak forsøger til stadighed at legitimere besættelsesmagtens konstante krigsforbrydelser imod det irakiske folk ved at referere til Saddam Husseins styre, der beskrives som ét mørkt helvede og langt værre. Det er blot endnu en pro-

pagandaløgn i den uendelige række af løgne om Irak.

For den uomtvistelige kendsgerning er, at Saddam Husseins Irak, selv under de næsten 13 års kvælende FN-sanktioner, hvor end ikke en toiletrulle kunne importeres uden USA's godkendelse, gjorde mere for og var – ikke mindst i kraft af sit madrationeringssystem, som FN's Fødevarer- og Landbrugsorganisation (FAO) i 1990 betegnede som en "model for effektivitet" – langt bedre i stand til at sikre den brede irakiske befolknings basale behov end den torturerende besættelsesmagt, der i dag "arbejder" under omstændigheder, hvor der ingen sanktioner er, hvor der kan eksporteres al den olie, som man ønsker, og hvor udenlandsk kapital frit kan flyde ind i Irak.

Med hensyn til de politiske partier er der rigtigt nok kommet flere af slagsen i Irak efter Saddam Husseins fald, men dem, der er imod besættelsen, enten følges eller forbydes simpelthen. Opfordring til modstand mod besættelses-

magten, en modstand, der er fuldt lovlig i henhold til FN's Charter, er ulovligt i dagens Irak og kaldes terrorisme.

Og hvad den uafhængige presse angår, så findes der i Irak i dag ikke én eneste avis, der støtter modstanden mod besættelsen. De er alle blevet lukket af besættelsesmagten. Til gengæld findes der mængder af amerikansk støttede aviser og tv, der buldrer løs med besættelsesmagtens propaganda. Det kalder ICDS for "uafhængig presse".

Hele denne mildest talt forvrængede beskrivelse af forholdene i det besatte Irak ville ikke have været så bemærkelsesværdig, hvis den var kommet ud af munden på notoriske løgnere som Bush, Blair og Fogh. Men den kommer fra egyptiske intellektuelle bosiddende i den arabiske verdens kulturcentrum.

Propaganda for den amerikanske imperialisme

Derfor er det relevant at slå et par ting fast om ICDS.

ICDS oprettedes i 1988, og dets stifter og nuværende leder er den amerikansk-egyptiske Saad Eddin Ibrahim, professor i sociologi ved Det Amerikanske Universitet i Cairo. Men hvem er han egentlig, denne Ibrahim?

Det har Carl Gershman, formand for The National Endowment for Democracy, en pro-Reagan-tænketank oprettet i 1983, en mening om. Han har betegnet Ibrahim som "en Lech Walesa i Mellemøsten". (4)

Og deri har Reagan-tilhængerer Gershman på sin vis ret, for ligesom der i Østeuropa findes amerikanske marionetter som polske Walesa, tjekiske Havel m.fl., så har USA også sine dukker i Mellemøsten. Ibrahim og hans ICDS er en af dem. Det officielt uafhængige, men israelsk støttede Middle East Media Research Institute (5), der leverer zionistisk propaganda forklædt som "uafhængige analyser fra Mellemøsten", er en anden.

Disse proamerikanske "analyseinstitutter" i Mellemøsten, som alle støttes af USA, beskæftiger sig på overfladen med demokratisering, menneskerettigheder, udviklingsforhold osv., men deres virkelige virke er – ud fra en angivelig akademisk og "demokratisk" vinkel – at drive propaganda for det amerikanske demokrati, altså den ame-

*De arabiske "demokrater" og menneskerettighederne i Irak
Arabisk satire.*

rikanske imperialisme og zionismen, hvis model nu skal udbredes til hele Mellemøsten. De fungerer som USA's og Israels trojanske heste i den arabiske intelligentsia og offentlige opinion.

Når det regeringskritiske ICDS kan arbejde i Mubaraks Egypten, så er det udelukkende, fordi det egyptiske styre er helt afhængigt af USA's støtte. Mubaraks regime, der næppe kan kaldes demokratisk og hvert år modtager omtrent 1,3 milliarder dollars i militær støtte fra USA, så nemlig allerhelst centre som ICDS lukket, og ICDS forfølges da også i perioder, hvorved dets "progressive" billede males. På denne måde er både en Mubarak og den proamerikanske intellektuelle "opposition" brikker i USA's spil.

Det overordnede politiske mål, som ICDS og lignende institutter i Mellemøsten i dag har, er at skabe den ideologiske grobund for et nyt lag af amerikanske lakajer, der kan tage over, når de gamle som Mubarak er blevet slidt op og for ustabile til at sikre USA's interesser i området, og at blive brugt over for de vestlige befolkninger, når den vestlige imperialismes angreb på den arabiske verden skal retfærdiggøres under henvisning til "intellektuelle (moderne) araberes ønske om demokratisering af regionen".

Endvidere forsøger ICDS og arabiske intellektuelle som Ibrahim gennem deres forlorte snak om demokrati og menneskerettigheder dels at fastholde de arabiske befolkningers forståelige utilfredshed med undertrykkende proamerikanske regimer som for eksempel

Mubaraks inden for rammerne af den amerikanske imperialismes interesser og dels at bane vejen for angreb på stater som Syrien, som til en vis grad modsætter sig USA's diktater, og hvor amerikanerne og det zionistiske Israel derfor ønsker "regime change".

Disse formål reklameres der selvfølgelig ikke med fra USA's side, men ét er sikkert: Strategierne i toppen af det amerikanske statsapparat, i CIA og andre hemmelige tjenester, tænker mange, mange år ud i fremtiden – især i Mellemøsten, hvor olien ligger.

Men med en rapport som den netop frigivne, der altså hylder den ulovlige og brutale besættelse af Irak, afslører ICDS imidlertid fuldstændigt sig selv som et amerikansk propagandacentre.

Falske demokratiske kræfter som Ibrahim og lignende amerikanske agenter i Mellemøsten, som også tæller erklærede kommunistiske partier som eksempelvis Iraks Kommunistiske Parti, der sit navn til trods begår landsforræderi i den amerikansk indsatte quislingeregering i Bagdad, fortjener ingen som helst støtte til deres form for demokratisering af Mellemøsten. Det, som de vil, har man set i Irak. Deres "demokrati" har irakiske mænd og kvinder følt på deres egne kroppe i Abu Ghraib-fængslet, mens "demokratiet" – det vestlige imperialistiske pseudodemokrati – torturerede og voldtog dem.

De ægte demokratiske kræfter i Mellemøsten er dem, der, mens de kæmper for at udvide befolkningernes demokratiske muligheder i deres respektive lande, samtidig og konsekvent afviser alle former for imperialistisk indblanding i Mellemøsten. De er der og fortjener vores støtte.

Noter:

1. Ibn Khaldun Center for Development Studies, <http://www.icds.org/>
2. DR Nyheder Online: **Forholdene er blevet meget bedre i Irak**, 31. maj 2004.
3. The Guardian: **Arab Report: Iraq Situation Improving**, 30. maj 2004.
4. U.S. Department of State: **Saad Eddin Ibrahim Urges Democracy for Muslim World**, 19. maj 2003.
5. The Middle East Media Research Institute, <http://www.memri.org/>

*Carsten Kofoed er talsmand for
Komiteen for et Frit Irak*

Sluterklæring

fra den første internationale konference i solidaritet med det irakiske folks modstand

Omkring 1.000 partier, organisationer og politiske personligheder fra hele verden anbefalede indkaldelsen af en international konference i solidaritet med det irakiske folks modstand. Konferencen afholdtes i Paris og afsluttedes med vedtagelsen af følgende sluterklæring den 15. maj.

Fra Danmark har bl. APK, Stop Terrorkrigen og Komiteen for et Frit Irak anbefalet konferencen og undertegnet erklæringen.

Erklæringen anbefaler bl.a. dannelse af nationale solidaritetskomiteer i alle lande til støtte for det irakiske folks modstandskamp.

I Danmark er det Komiteen for et Frit Irak, der har henvendt sig til de partier, organisationer og bevægelser, som har erklæret sig som modstandere af Irak-krigen, med opfordring om at undertegne erklæringen.

Underskriverne kan ses på KFI's hjemmeside www.fritirak.dk

Den første internationale konference i solidaritet med det irakiske folks modstand har været afholdt i Paris den 15. maj 2004. Næsten 1.000 politiske partier, fagforeninger, sociale organisationer, personligheder og repræsentanter fra omkring 50 lande tilsluttede sig.

Konferencen sender en indtrængende appel til borgerne i alle verdens lande, for at de bliver bevidste om nødvendigheden af at gøre en ende på de krigsventyr, som næres af imperialismen. Aggressionen mod Irak, baseret på løgn og under dække af at skulle bringe fred, demokrati og økonomisk fremgang inden for rammerne af "Projektet for et Stormellemøsten", har på nogle få måneder afsløret sin virkelige natur. Det drejer sig om at erobre naturrigdommene, kontrollere deres eksport, forhindre enhver uafhængig udvikling for folkene og støtte den kolonialistiske israelske stat.

"Koalitionen" under amerikansk ledelse er en besættelseshær, der forsøger at trælbinde og ydmyge et folk ved at ruinere dets land, massakrere mænd,

kvinder og børn og ødelægge hele den kulturelle arv fra Mesopotamien og det irakiske folks kulturelle liv. I modstrid med alle internationale principper og resolutioner omfatter de barbariske handlinger et organiseret system af tortur.

Besættelsen af Irak ledsages af USA's skærpede trusler mod Syrien, som Washington har påbegyndt en embargo over for, mod Iran og Cuba, hvor imperialismen forstærker sine indblandingsforsøg og strammer blokaden, mod Venezuela og Andes-regionen, mod Nordkorea og andre lande. Palæstenserne lider på sin side under en stadig voldsommere undertrykkelse. I dag fremstår Irak som frontlinjen i kampen mod imperialismen.

Konferencen solidariserer sig med det irakiske folks modstand i alle dens retninger og kræver besættelsesmagtens øjeblikkelige tilbagetrækning, genoprettelse af det irakiske folks uafhængighed og dets nationale suverænitæt, garanti for respekt for alle dets rettigheder, annullering af alle beslutninger truffet af besættelsesmagten samt erstatning for de øko-

Fra konferencen i Paris

nomiske og menneskelige skader, der er forvoldt mod Irak og dets folk.

Konferencen foreslår derfor at organisere et internationalt forum for solidaritet med den irakiske modstand, bestående af alle konferencens deltagere og nuværende og fremtidige anbefalere, samt en international kontaktkomité med følgende formål:

- At iværksætte nationale initiativer i forhold til såvel de regeringer, der deltag i aggressionen, som dem, der ikke gør, samt i forhold til den offentlige opinion.

- At organisere manifestationer ved det kommende Sociale Forum i London, Verdens Sociale Forum og andre begivenheder, hvilket må føre frem til afholdelsen af en international aktionsdag for solidaritet med det irakiske folks modstand.

- At forberede afholdelsen af den næste konference, der må ledsages af dannelsen af nationale solidaritetskomiteer.

- At støtte og sprede information om alle kendte initiativer, der udtrykker deres solidaritet med det irakiske folks modstand, og som vil blive taget eller frembragt af situationen. Konferencen er imod George Bushs besøg i Europa, er imod tilstedeværelsen af NATO-baser på det europæiske kontinent og støtter såvel indkaldelsen af en global aktionsdag for solidaritet med den irakiske modstand som alle andre initiativer, der bidrager til at udvide den internationale mobilisering.

Med den heroiske irakiske modstand som eksempel: **Lad os mobilisere os i hele verden for at lægge hindringer i vejen for alle imperialistiske trusler!**

Oversat af Carsten Kofoed for Komiteen for et Frit Irak

Konferencens hjemmeside:
www.iraqresistance.net

En lille historie

Brev fra fredsaktivisten Ulla Røder

*Dette er ikke en
vejrkatastrofefilm fra
Hollywood, men den rene og
skære virkelighed*

Bush og koalitions-lederne har travlt lige nu med at fortælle os, at de finder det forkasteligt, hvad der er foregået i Irak. Det behøver de nu ikke fortælle. Det ved vi vist allerede alle sammen. Jeg undrer mig blot over, at ingen af dem havde tænkt på dette, inden de startede et langvarigt velorganiseret folkemord i Irak. Der er jo gennem mange år sket mange andre ulovlige angreb og uhyrligheder i Irak end tortur af fanger. Såvel fra koalitions tropper som under Saddam Husseins styre.

Selvfølgelig er der håb om, at diverse statsledere vil begynde at handle efter deres ord. Men reelt tror jeg, dette håb kan ligge på et meget lille sted, hvis vi kikker USA's strategiske planer efter i sømmene. Hvornår begynder USA og Storbritannien at nedruste deres egne masse-ødelæggelsesvåben? Den sidste kaotiske NPT/Ikke-spredningskonference giver intet håb for, at forpligtelserne til atomvåbenedrustning gennem nu mere end 30 år bliver realiseret. Disse konferencer har vist sig at være intet mindre end tomme diskussioner, der bruges til at fastholde en masse lande i nedrustning og derved give atomvåbenstaterne alle kort på hånden til selv at kunne fortsætte oprustningen i fuld fart ganske ustraffet.

Heller ikke USA's store langtidsplaner om fuldt spektrum-dominans og -kontrol til lands, til vand, i luften og i rummet bringer lys over fremtidsudsigterne for vores fredelige sameksistens her på kloden. Hvor er respekten og tolerancen for andre folks kulturer og levevis? For deres ret til at opbygge deres samfund, som de selv vælger gennem deres folkevalgte repræsentanter?

Nej, denne respekt kender USA og andre stater ikke meget til. Andre lande kan få det, som de vil, hvis de blot vil have det, som USA vil.

Måske takker Bush lige nu hr. Fogh for at have solgt ud af Grønlands interesser og give den af USA længe vente-

Fredsaktivisten Ulla Røder befinder sig 'under jorden' et sted i Europa.

Den 10. marts 2003 smadrede hun et britisk Tornado-fly, der skulle sættes ind i Irak-krigen. Derefter var hun varetægtsfængslet i Cornton Vale-fængslet i Stirling, Skotland, indtil hun den 8. august 2003 blev løsladt fra varetægtsfængslet pga. en juridisk teknikalitet.

Den 15. oktober blev der udstedt arrestor-

dre, da hun ikke dukkede op til en retshøring i Kirkcaldy Sheriff Court. Hun er gået under jorden, fordi hun ikke kunne få lov til at føre et legitimt og fuldstændigt forsvar – men er parat til retssagen, der ikke er fastlagt.

En tv-dokumentar, 'Ullas vrede', der blev vist på DR i begyndelsen af juni, fortalte hendes historie og interviewede hende om baggrunden for aktionen, og hvorfor hun holder sig skjult for myndighederne.

de tilladelse til brug af Thulebasen til USA's rumkrigsplaner. Såvel USA som Storbritannien fortsætter med at fodre militæret og våbenindustrien med midler til at opbygge bl.a. nye selvstyrende, bunkergennembrydende våben, herunder meget snart forsynet med mini-atomsprænghoveder, som i fremtidens elektroniske krigsførelse vil kunne affyres fra såvel ubåde og skibe som fly og fra rumbaserede fartøjer, også under produktion. Ulovlig anti-satellitvåben udvikles, og USA skifter på deres militære web-sider ligefrem med allerede at ville have kontrol over nye resolutioner omkring våben i rummet. Elektromagnetiske kræfter og laserenergi bruges til vejrforandrings-våben og våben, der endog vil kunne udløse jordskælv. Disse våben bliver testet lige nu på amerikanske laboratorier.

Det er virkelighedens verden og ikke en vejrkatastrofefilm, er jeg ked af at måtte bringe frem i lyset.

Det sker under påskud om at finde bedre energiformer og andre syge påskud, men virkeligheden er, at våbenindustrien er involveret i alle forsøg på disse amerikanske laboratorier. Om disse våben bliver realiseret, er kun et spørgsmål om, hvorvidt vælgerne vil betale for den færdige udvikling og

produktion af disse våben i sidste ende.

Våbenindustrien arbejder såmænd på højtryk; militæret oprustes, og soldaternes evner til at håndtere den nye teknologiske krigsførelse forbedres for hver dag, alt imens vi diskuterer, hvordan vi skal behandle krigsfanger i fremtiden, på trods af allerede eksisterende ellers meget klare resolutioner på dette område.

De gældende regler for krigsførelse har også været ganske klare i årevis, men hvis vi fortsat accepterer mere og mere vold og misbrug af disse regler, så skrider simpelthen de regler, der er udviklet til at beskytte almindelige mennesker som dig og mig fra overgreb, og vi vil være henvist til overmagternes hensynsløse adfærd uden muligheder for at stoppe dem i disse ugeringer. USA burde først og fremmest holde allerede indgåede regler for krigsførelse, inden de skal kunne tages alvorligt ved forhandlingsbordet om nogen som helst ændringer til gældende regler for international lov. Det er jo det de selv sagde om Saddam Hussein, ikke sandt!

Hvad med at diskutere, hvordan vi stopper USA's krigsgalskab og får fred i verden i stedet? Det er både en løsning, der er mere sikker på succes for alle parter og langt mere økonomisk for

samfundsøkonomien.

For hver gang militæret fyrer løs, sker det jo på bekostning af andre ydelser i samfundet. Specielt i disse tider er der grund til at spare, hvor der spares kan. For mange har for lidt her i verden. Selv militæret har offentliggjort deres besparelsesbestræbelser ved at forslå udvikling af lavprisivåben i fremtiden. Så kan der skydes flere for de samme penge.

Man har også fundet ud af at spare på skattekroneerne ved at opkøbe gamle ubåde til ombygning til elektronisk krigsførelse i fremtiden, som vi allerede har set det sket med de engelske ubåde som bl.a. swift class- og trefalgar class-ubådene. Snart vil Trident-ubådene være restaureret også til næste generations våben.

Jeg har en opfordring til hr. Fogh. Vi ved, såvel du som hr. Bush, hr. Blair og andre ledere af koalitionen nødvendigvis må tage afstand fra den tortur, I selv har været med til at skabe, ellers ville jeres pladser i politik være en saga blot. Men, hr. Fogh, vi holder stadig øje med jer.

Vi vil se handling og ikke en masse undskyldninger, efter uhyrlighederne rent faktisk er sket, efter mere end et årtis konstant ødelæggelse af et lands infrastruktur, nøje planlagt af militærstrategerne.

I Afghanistan blev der testet en række

nye våben, og i Irak blev brugt nye våben-teknologier, men dette er kun begyndelsen til enden, hvis vi skal tro USA's planer for fremtidige strategiske angreb, der over lang tid vil rykke ud igen og igen og knuse landes infrastrukturer systematisk, hvor som helst USA's interesser er i højsædet. Vi vil komme til at se landes infrastrukturer blive ødelagt igen og igen, indtil USA kan rykke ind og sætte deres dagsorden for en genopbygning og opnå den ønskede kontrol.

Det er vist gået op for de fleste, at USA er utroværdig. Deres reelle handlinger fører ikke til demokrati nogen steder. Selv amerikanerne er under så ekstrem styring og manipulation, at en hel del af dem end ikke selv har opdaget det endnu. Det har intet med demokrati at gøre efter min bedste overbevisning. Lovløshed vil jeg hellere kalde det – eller selvtægt. Jeg håber, hr. Fogh husker at meddele dette i dag, når han nu har taget den lange vej til det Hvide Hus for at luften det danske folks interesser.

Mange folk i freds- og andre organisationer arbejder aktivt for at forhindre ulovlige atomvåben og andre krænkelse af international lov, såsom forbrydelser mod menneskeheden, der er defineret klart i såvel Rom-traktaten om Den Internationale Straffedomstol som i international humanitær lov såsom Nürnberg-princippet.

Vi opretholder vores ret under samme internationale love til at skride ind, før overgrebene sker. Vi er ikke bange for at handle, og hvis vores statsledere fortsat mener, at de kan gøre, hvad der passer dem med våben, politistyrker og hele rets- og lovgivningsapparatet rettet ind mod almindelige folk rundt om i verden, og derefter blot meddele, at det var da også for galt, så går folk heller ikke af vejen for om nødvendigt at gå aktivt i aktion for at forhindre disse forbrydelser i at ske. Det er på tide at fastholde de ansvarlige statsledere i overholdelse internationale love og konventioner. De statsledere, der bryder disse love, bør stilles for en domstol. Det er dem, der har bestilt arbejdet og har ansvaret for, at deres tropper gebærder sig ordentligt.

Der er ingen undskyldning for uvidenhed. De har ansvaret for kontrollen med deres ansatte.

Ulla Røder – i fred og kærlighed til livet og vores fælles jord.

(P.t. udelukket af samfundet for overholdelse af folkets forpligtelser under international lov til at afværge forbrydelser mod folk i Irak, og for folkets nedrustningsaktioner mod de britiske Trident-atomvåbensystemer såvel som folks forsøg på at stoppe Bushs fremtidige rumkrigsplaner).

Der er krigsforbrydere i Randers!

Pressemeddelelse DKU

Natten til torsdag d. 3/6 satte krigsmodstandere og repræsentanter fra DKU fokus på to krigsforbrydere, der tilsyneladende har tillusket sig tålt ophold blandt denne bys ellers udmærkede borgere, ved at skrive "Her bor også en krigsforbryder" ved deres bopæl.

Det drejer sig om de to folketingsmedlemmer Uno Larsson og Else W. Andersen, der gjorde sig skyldige i mord, da de stemte for Danmarks ulovlige deltagelse i Irak-krigen.

De to er dog ikke de eneste krigsforbrydere i Randers. Også Jørgen Winther, som DKU endnu ikke har besøgt, samt socialdemokrater og radikale, der med deres støtte til at fortsætte den danske besættelse af Irak, er

også krigsforbrydere.

"Her bor en krigsforbryder" skrevet med uskyldige irakiske børns blod er det mindste, en krigsforbryder kan vente sig, så længe krigen varer.

Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund har også foræret Dansk Metal i Randers' formand Henrik Leth en pose med "palæstinensiske børns blod".

Det valgte vi at gøre, fordi Henrik Leth, på trods af hans kendskab til den zionistiske stat Israels besættelse af Palæstina, har udtalt, at han er glad for, at danske firmaer samarbejder med Israel.

DKU mener, at det er forkasteligt ikke at tage afstand fra de myrderier, staten Israel har begået imod det palæstin-

siske folk gennem årtier, også hvis det koster arbejdspladser. Fagbevægelsen må tage stilling mod krig og besættelse!

Var det måske i orden, hvad værne-magerne udøvede under anden verdenskrig, når de samarbejdede med besættelsesmagten under påskud af at skabe arbejdspladser?

DKU mener, at alle i Danmark – inklusive fagforeninger og regering – bør boykotte Israel, til det ophæver den ulovlige og uretfærdige besættelse af Palæstina.

DKU kræver

- Danmark ud af Irak!

- Israel ud af Palæstina!

DKU

www.dku99.dk

Det officielle Danmark på fejkurs

Tortur, terrorlove og støtte til nazi

Folkebevægelsen mod Nazisme: Landsmøde 2004

*FMNs landsmøde:
De demokratiske kræfter må
finde sammen*

Det årlige landsmøde i Folkebevægelsen mod Nazisme (FMN) blev afholdt lørdag den 12. juni i Aktive Modstandsfolks lokaler på Nygårdsvej i København.

Landsmødet gav udtryk for en stærk protest mod den reaktionære kurs, det officielle Danmark fører på en lang række områder.

Efter velkomsten til de fremmødte fra

*Ebbe Riis Klausen
Formand for FMN*

FMN's formand Ebbe Riis Klausen aflagde Frede Klitgård, modstandsmand og redaktør af FMN's og Aktive Modstandsfolks fælles blad Håndslag beretning om foreningens aktiviteter på hovedbestyrelsens vegne.

Beretningen introducerede også en række udtalelser, som efterfølgende blev vedtaget enstemmigt med enkelte ændringer.

FMN har hele tiden afvist den danske krigsdeltagelse i den amerikanske terrorkrig og angrebskrigen mod Irak.

FMN fastslår, at tortur og løgn er angrebskrigens følgesvend, og opfordrer fra landsmødet alle krigsmodstandere til at slutte op om kravet om, at Danmark skal afslutte sin krigsdeltagelse og trække alle tropper hjem.

Landsmødet tilsluttede sig også sluterklæringen fra den første internationale konference i solidaritet med den irakiske modstand, der blev afholdt i Paris i maj måned.

Den såkaldte 'terrorpakke', som blev vedtaget i Danmark i foråret 2002 (efter

beslutning i EU), skal nu følges op af nye skærpede bestemmelser bl.a. for overvågning. Justitsminister Lene Espersen er ved at forberede en ny terrorpakke, som efter planen skal vedtages af folkettinget i marts 2005.

FMN fordømmer på det skarpeste denne reaktionære plan og opfordrer alle demokratiske kræfter om at finde sammen for at hindre vedtagelsen af denne lov.

Det officielle Danmark støtter nazi

FMN har i sin virksomhed utrættelig fremhævet, at nazismens nederlag i 2. verdenskrig rent faktisk har ført til en international lovgivning med forbud mod nazistiske organisationer og propagandavirksomhed, der til dels er udtrykt i FN-resolutioner.

Danmark har tilsluttet sig disse bestemmelser og forbød og opløste efter krigen nazipartiet DNSAP. Dettets erklærede efterfølger – Jonni Hansens DNSB – har derimod nydt det officielle Danmarks gavmilde bevågenhed med over en halv million støtte kroner til en naziradio, der bl.a. underholder med oplæsning fra Hitlers 'Mein Kampf'.

FMN har igen og igen over for skiftende regeringer krævet, at naziradioen i Greve blev lukket. Hårdt presset af den antinazistiske opinion har den nuværende kulturminister Brian Mikkelsen gennemført nogle ændringer i tilskuddene til lokalradioer, der som konsekvens har, at den direkte økonomiske støtte til naziradioen bortfalder. Men naziradioen lukker ikke. Den har tilmed ansøgt om udvidet sendetid.

Denne farce må ophøre. Regeringen og folkettinget må gribe ind og få radioen lukket!

FMN påpeger samtidig, at den offentlige støtte til organisationer med udspring i modstandsbevægelsen mod nazismen under besættelsen og nye antifascistiske organisationer bliver nedskåret eller fjernet som led i en systematisk politik.

Frede Klitgaard blev takket for sin indsats som redaktør af Håndslag

For andet år i træk har FMN fået afslag på sin ansøgning om bevillinger til sin virksomhed fra tips- og lottomidlerne.

Samtidig er foreningen og bladet Håndslag blevet hårdt ramt af bortfaldet af portostøtten, som væsentligt fordyrer udsendelsen af Håndslag til medlemmerne og de mange abonnenter. Håndslag har ansøgt den særlige pulje til distributionstilskud til særlige blade om midler.

Det ligger fortsat uklart, om Håndslag vil få sådanne midler, fordi hele ordningen af EU betragtes som en 'national støtteordning' – og derfor først skal godkendes af EU-kommissionen!

Der er den endnu ikke blevet behandlet!

2005: 60-året for Danmarks befrielse

Folkebevægelsen mod Nazisme vil bidrage til en fremadrettet markering af 60-året for Danmarks befrielse som en af opgaverne for arbejdet i det kommende år.

Samtidig forbereder foreningen en ny hjemmeside, der skal sikre, at det meget værdifulde materiale fra Danmarks eneste regelmæssigt udkommende antinazistiske og antifascistiske tidsskrift Håndslag bliver tilgængeligt på nettet.

FMN støtter også opbygningen af en særlig antinazistisk ungdomsorganisation, Ungdom mod Nazisme, som er i gang.

Endelig opsuppleredes hovedbestyrelsen på en række poster, der var på valg efter vedtægterne.

Tortur kan ikke gradbøjes

Den dokumentariske påvisning af USA's anvendelse af tortur mod krigsfanger i Irak bekræfter, hvad oplyste mennesker aldrig har været i tvivl om: Krig er en beskidt affære, og løgnen er dens trofaste følgesvend.

Også på dette folkeretsstridige og uciviliserede område er det hykleriske USA førende og viderefører sådan set blot, hvad der blev praktiseret i Vietnam, Chile, Guatemala og andre lande, der blev ofre for USA's styrkepolitik og overfald.

Det er beskæmmende, at der i Danmark overhovedet rejses debat om anvendelsen af tortur – som om tortur af værgeløse fanger kan gradbøjes og opdeles i 'moderat' og 'hård' tortur.

Alle erfaringer fra den tysk-nazistiske voldsmagts udøvelse af systematisk tortur over for danske modstandsfolk under besættelsen viser, at de på den måde afpressede oplysninger ofte var

tvivlsomme og misvisende.

Der var da fanger, som brød sammen og var rede til at sælge deres egen mor, hvis en Gestapomand sagde 'bøh' til dem. Andre udholdt både pinsler og umålelige smerter og holdt kæft, indtil de døde.

FMN minder om det skændige skuespil, der opførtes på Christiansborg, da Danmark for første gang siden 1709 indledte en angrebskrig. Ved en studehandling, også kaldt 'clearing', var 68 af Folketingets 179 medlemmer udeblevet ved afstemningen om krig og fred. 50 stemte imod dansk krigsdeltagelse, mens 61 stemte for, altså et såre lille flertal på 11 (!) for at kaste Danmark ud i et stort krigseventyr.

De 61 gjorde sig til krigsforbrydere og fik blod på hænderne. De er medansvarlige for mishandlingen af de værgeløse fanger. Hver enkelt burde afkræves svar på følgende spørgsmål:

1. Vil du selv være torturbød-
del?

2. Hvad er 'moderat tortur'?

3. Er det at rive neglene af en fange hurtigt eller langsomt?

4. Er det at brække en finger en gang eller to gange?

5. Er det at slå fangen til blods med pisk eller knippel?

FMN henviser til FN-konventionerne, som Danmark har undertegnet, og som ikke efterlader tvivl om, at tortur og mishandling under enhver form er ulovlig og utilstedelig, og at fanger skal beskyttes og behandles medmenneskeligt.

Løgnene om krigen har korte ben, og sandheden er ved at bryde sig vej. FMN opfordrer alle krigsmodstandere til at tilslutte sig kravet om, at Danmark skal afslutte sin krigsdeltagelse og trække de danske tropper hjem.

*Folkebevægelsen Mod Nazisme (FMN)
Landsmødet 12. juni 2004*

Ny 'terrorpakke' truer demokratiet

Mens statsminister Anders Fogh Rasmussen (V) gør meget ud af at forklare, at Danmark er et 'åbent, demokratisk samfund', er nogle af hans fagministre i fuld gang med at kitte de sidste sprækker til, så Danmark bliver forvandlet til et lukket og såre udemokratisk land.

Her er justitsminister Lene Espersen (K) i forreste linje. Hun forbereder en ny 'terrorpakke', som efter planen skal vedtages af Folketinget i marts næste år. Den nye 'pakke' er kun delvis kendt, men har allerede fremkaldt skarp kritik hos boligselskaber, telefirmaer og en række internet-brancheforeninger.

Partierne Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti har – trods deres spinkle flertal – besluttet at hive 135 millioner kroner op af statskassen for at

styrke den interne overvågning af alle danskeres telefonsamtaler, og hvad de foretager sig på Internettet.

Men ikke kun statskassen skal holde for.

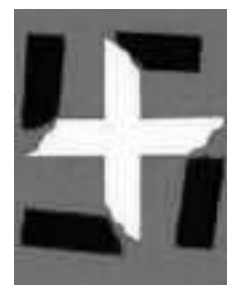
Boligselskaberne frygter, at det vil koste millionbeløb, hvis de som planlagt bliver forpligtet til at skulle indsamle og i et helt år gemme oplysninger ved optagelser af alle telefonsamtaler og de millioner af opgaver, der løses på private hjemmecomputere, for derefter som en art stikkervirksomhed at udlevere alt materiale til politiet.

Ifølge den tidligere vedtagne 'terrorlov' kan enhver, der kan mistænkes for at ville yde modstand imod magtens mænd og kvinder, risikere at blive arresteret. Folkebevægelsen Mod Nazisme (FMN) opfordrer alle demo-

kratiske kræfter til at hindre en ny, tåbelig lov, som kun tjener ét formål, nemlig at baste og binde befolkningen til beslutninger, som regering og Folketing måtte vedtage om at skabe et lukket og udemokratisk samfund.

Fra sit landsmøde 2004 opfordrer FMN alle, der vil bekæmpe en sådan 'udvikling', til at gå til modstand og være med til afsløre hullheden i regeringens planer.

*Folkebevægelsen Mod Nazisme (FMN)
Landsmødet 12. juni 2004
Se også næste side*

Nej til mere naziradio

Den danske naziradio i Greve, som kulturminister Brian Mikkelsen (K) havde lovet at standse, er tværtimod ved at udvide til den dobbelte sendetid, fra 60 til 120 timer om ugen, og vil dermed blive landets største ikke-kommercielle lokalradio.

FMN's landsmøde 2004 nedlægger skarp protest imod denne favorisering af en politisk forening, der ifølge egne erklæringer arbejder for at 'videreføre og videreudvikle' Adolf Hitlers nazisme.

Mange mennesker har netop fejret De Allieredes invasion i 1944. Det bør ikke gå i glemmebogen, at nazismen byggede og bygger på mennskeffjendskab, undertrykkelse og imperialistisk aggression. Mere end 50 millioner mennesker måtte dø i Anden Verdenskrig, som var nazisternes værk.

Derfor blev nazismen og dens genfødsel forbudt efter krigen, og dette forbud blev bekræftet ved oprettelsen af Forenede Nationer (FN) og ved dommen i Nürnberg over de hovedansvarlige tyske krigsforbrydere.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Dette skete uden forbehold med dansk tilslutning.

Da den danske rigsdag som direkte følge af modstandsbevægelsens indsats kunne mødes i et frit Danmark den 9. maj 1945, lovede 'befrielsesregeringen' at følge fredens spor og leve op til de nye forpligtelser.

Som så meget andet blev løfterne hurtigt glemt. I dag er det derfor desværre på sin plads at erindre om denne fortid, der stadig forpligter.

Skiftende danske regeringer har søgt at skabe forvirring ved i virkeligheden at pleje og passe den kriminelle nazisme og fremme den ved at tildele den særlige privilegier og generøse økonomiske tilskud, der har kostet skatteyderne over en halv million kroner. Uden denne støtte ville den 'danske' nazisme visne.

Modsat er foreninger af modstandsfolk og andre antinazister/antiracistere blevet frataget den naturlige støtte, også portostøtte, og er således af den arrogante statsmagt søgt berøvet ytringsfriheden og om muligt stranguleret.

FMN opfordrer til at standse denne 'udvikling' og gribe ind mod naziradioen og forhindre dens udbredelse af forbudt nazi-propaganda.

*Folkebevægelsen Mod Nazisme (FMN)
 Landsmødet 12. juni 2004*

EU-flaget skal ned Åbent brev til Ry kommune

I går morges, på dagen for valget til EU-parlamentet den 13. juni, var EU-flaget hejst over rådhuset i Ry. Dette blev af mange borgere oplevet som en utålelig provokation; det gælder ikke mindst ældre mennesker, der har oplevet besættelsen og nu er bange for at se historien gentage sig. Det forstår jeg godt, og jeg ønsker heller ikke selv, at min kommune propagerer for EU ved at flage med unionens flag, især ikke på en valgdag.

Efter at være tilkaldt af et par ældre Ry-borgere, der havde været ved at få deres morgenkaffe galt i halsen, da de gennem deres vindue så unionsflaget vaje over byens tage, nedtog jeg derfor kl. 11 EU-flaget fra flagstangen foran rådhuset, foldede det behørigt sammen efter at have gjort flagsnoren fast igen og lagde det i en lyskasse, da det var for stort til at komme ind gennem brevsprækken. Havde der været nogen på rådhuset (men det var der ikke, da det jo var søndag – jeg ringede på), havde jeg selvfølgelig afleveret det til de(n) pågældende, da jeg ikke har noget ønske om at gøre skade på kommunens ejendom.

Operationen tog adskillige minutter, uden at nogen greb ind. Som den rekordlave valgdeltagelse nogle timer senere bekræftede det, har EU-projektet ikke den folkelige opbakning og legitimitet, som kunne have retfærdiggjort en flagning med unionens flag.

Jeg henstiller til kommunen ikke oftere at foretage den slags provokerende handlinger.

Med venlig hilsen
Henrik Stamer Hedin
 Søvej 40A
 Alling – Ry

PS fra KP:

Ry kommune erklærer, at man ikke vil anlægge sag for vold mod et unionsflag.

Poul nEubert

tidligere statsminister
 og ligeså formand for Soc.dem, og
 berygtet for sin uvederhæftighed,
 er opstillet til E.U. parlamentsvalget for sit parti.

At give ham sin stemme, vil svare
 til at Nationalbanken overlod låsesmeden at stå vagt
 om værdierne i deres pengeskabe.

NB

Strøtanker: Privatiseringens omkostninger

Gartner Group, de visionære ledelsers bedste informationskilde, har på eget initiativ foretaget en kortlægning af 25 danske statslige institutioners it-arkitektur og regnet sig frem til, at der skal investeres mindst 2,5 mia. de næste fem år i at rette op på de værste fejl og mangler.

De har fundet systemer, der ikke samarbejder, ikke genbruger, ikke er dokumenterede, ikke er ensartede. Systemer, der er et rodsammen af kommunikationer på kryds og tværs (spaghetti-integration) eller helt mangler kommunikation på tværs (silo-arkitektur), og data, der oprettes og vedligeholdes mange forskellige steder (redundans). Dertil kommer ledelsernes manglende viden om og overblik over systemer, værktøjer og platforme samt ukendskab til fordelingen af omkostningerne mellem udvikling, vedligeholdelse og drift.

Der var engang en statsinstitution, der hed Datacentralen, og som var ejet i fællesskab af stat og kommuner. Den opstod og udvikledes sammen med udviklingen af CPR-systemet og kilde-skatten. Mange problemer, der ikke var løst andre steder i verden, blev der fundet løsninger på her af en entusiastisk medarbejderstab. Problemløsninger, der også tog hensyn til løsningen af de problemer, der er beskrevet i Gartner-rapporten, med den tids teknik.

Statsinstitutionerne kunne bestille rettelser og ændringer i systemerne uden først at skulle søge ekstra bevillinger – det blev klareret i finansloven i slutningen

af året, så alle parter arbejdede sammen om at få de bedste løsninger (ideelt set; i den sidste ende brugte told-skat større beløb, end der var dækning for).

I slutningen af firserne startede privatiseringen af Datacentralen. I dag udføres mange af opgaverne af en amerikansk koncern, CSC (som også ejer det berygtede lejesoldatfirma, Dynacorp), i skarp konkurrence med Mærsk Data. Samtidig betyder EU's udbudsregler, at mange nyudviklinger, rettelser og ændringer i systemerne sendes i udbud. Resultatet er alles kamp mod alle om at få en bid af kagen.

Har det noget med ineffektive it-systemer at gøre? Ja, i højeste grad. Når udbuddet omfatter udvikling af et it-system, så byder alle så lavt som muligt. Det betyder, at det billigste system bliver et discount-system, hvor alt det, der gør systemet velegnet i det daglige arbejde, er tillægsydelser, der selvfølgelig kan laves bedst og billigst af dem, der lavede discount-systemet. Skræk-scenariet for dette er vores alle sammens dejlige Amanda, AF-systemet. Altså jo sværere det er for andre at gennemskue systemet, des større sandsynlighed er der for også at få ordren på at rette systemet. Dette er der arbejdet systematisk for på CSC.

Når it-systemet så er lavet, skal det i køre drift, dvs. fungere i det daglige. Der har været en voldsomt stigende konkurrence på denne del af arbejdet gennem de sidste 20 år, fordi det her er muligt at

udnytte mellemregninger mellem afdelinger i forskellige lande og lignende concern-tricks til at presse priserne. Samtidig er Mærsk Data gået ind og har underbudt priserne. Arbejdsvilkårene for driftsmedarbejderne og dermed driften har båret præg af det. Der har været forskellige folk på og ikke tid til at sætte sig ind i og følge retningslinjer m.m. for den enkelte opgave.

Så hvorfor dokumentere så grundigt, når ingen bruger det til noget? Og der bliver også tjent penge på at rette fejlene, der opstår.

En stor virksomhed går efter en stor profit, så de har ingen interesse i at udføre alle de små og mellemstore opgaver, der kunne have rettet op på mange af de fejl og mangler, der er ved at blive graverende nu, og udbudssystemet gør, at det heller ikke kan betale sig at indhente tilbud på små opgaver. Samtidig betyder besparelserne på de offentlige budgetter, at der ikke er ansat personale i den enkelte statsinstitution til den slags arbejde. Altså forfalder it-systemerne, til det bliver dyrt nok at rette dem. Det er markedet for disse rettelser, Gartner Group har undersøgt. *GBe*

DKU's 6. sommerlejr * 10.-16 juli

* Når folket gør modstand

- fra 2. verdenskrigs modstandsbevægelse til det vietnamesiske folks sejr over USA imperialismen og den voksende folkelige modstandskamp i Irak

* Palæstina

- en nation et folk undertrykkes, udsultes, fordrives, myrdes og spærres inde i verdens største ghetto.

Israel begår folkemord – hvad gør vi?

* Fascisterne er på fremmarch

- i gader, parlamenter og lovgivning.
Stop marchen!

* Fattigdom i Danmark

Stigende arbejdsløshed, nedskæringer på sygehuse, uddannelse, offentlig transport ...

Kæmp for fremtiden!

Vi fester igennem på den solidariske måde – alle fester!

Socialismen er kommet for at blive, og det skal vi nyde i hinandens selskab...

Politik, sport, spil, ung, sjov og sød: Det sker ved den fynske nordkyst og det kan alt sammen blive dit for den sølle pris af 900 bobs inkl. mad og søvn (mulighed for reduceret pris til fattigrove).

OKTOBER BOGBUTIK

København

Ved Sønderport 18

2300 København S

35 43 49 50

Åbningstid:

Mandag-torsdag 16-17.30

Lørdag 11-13

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

For en kæmpende fagbevægelse

SiD og KAD smeltes fra nytår sammen til det, som bliver landets største fagforbund med omkring 370.000 medlemmer. Det hidtil største – HK – er hermed overhalet. SiD og KAD er begge mere end hundred år gamle forbund, som i årtier har diskuteret sammenlægning. I lige så mange år har SiD, som den ivrige part, fået den ene kurv efter den anden af kvinderne. Stoltheden hos kvinderne over verdens eneste kvindeforbund har været stor, hvilket man må sige, at de har rygdækning for. KAD havde betydning for indførelsen af kvindernes stemmeret, ligesom de har sloget en vis kamp for at rette op de værste uligheder mellem mænd og kvinder på arbejdsmarkedet.

Imidlertid fornægter kendsgerningerne sig ikke: Ufaglærte mænd og kvinder har samme interesser, og det er ikke mindst ved fælles kamp, at ligelønnen kan sikres. Derfor er der megen fornuft i, at de samles i et forbund.

Medlemmerne var da heller ikke i tvivl. Med store flertal i de to urafstemninger og nogle sammenhænge en pæn stemmedeltagelse er sammenlægningen en kendsgerning. SiD's formand, Poul Erik Skov Christensen, var specielt fornøjet med en stemmeprocent på 40:

- Særligt er jeg rigtigt godt tilfreds med den store stemmeprocent. Det var flere, som stemte, end ved urafstemningen om overenskomsten i vinters. SiD-formanden drager dog ikke den konklusion, at det beviser den manglende entusiasme omkring den ringe overenskomst.

Alligevel er hver fjerde ud af ti ikke noget at bryste sig over. Næsten to tredjedele føler hverken for det ene eller det andet. Det var ikke på grund af besværligheder eller udgifter, at disse medlemmer ikke deltog. Der kunne stemmes via nettet og sms, eller et portofrit brev kunne postes.

Forbundsledelserne har forsøgt at

Hvis strukturdiskussionen tager sit udgangspunkt på gulvet, bliver den helt anderledes spændende og relevant for medlemmerne.

mobilisere medlemmerne med udsagn om bedre økonomi og bedre service i det forenede forbund. To tredjedele er mindst talt skeptiske over for udsagnet.

Vi har endnu ikke set den sidste faglige fusion. Det spås, at det ender med fire-fem megastore forbund. Det sker efter devisen *Big is beautiful*. Årsagerne angives at være drastisk nedgang i medlemstallet og – blandt andet deraf – dårlig økonomi. Det drastiske fald i medlemstallet er i hvert fald en kendsgerning. 165.000 færre medlemskontingenter siden 1996. Alene sidste år reduceredes antallet med 31.000.

Til gengæld er den dårlige økonomi svær at få øje på. Kæmpe luksuriøse forbundspaladser skyder op som aldrig før. Fagbevægelsens formuer og fonde er større end nogensinde. Svaret skal findes helt andre steder: Konkurrencen mellem arbejderaristokraterne på forbundenes bonede gulve (hvis de da ikke har orientalske tæpper) er blevet større. Liberaliseringen af fagbevægelsen har skabt kamp om medlemskontingenterne.

Den sidste arbejdsmarkedsreform *For flere i arbejde*, der i øvrigt blev vedtaget med Socialdemokratiet, lagde kimen til det nuværende tværfaglige akassesystem, hvor medlemmerne kan vælge a-kasse på tværs af fag. I starten gav toppen hinanden håndslag på, at de ikke ville gå på strandhugst; men FOA

brød enheden, så i dag hersker anarkiet, og arbejdere tilbydes medlemskab som et bedre kuponhæftetilbud.

Fusionerne sker ikke på baggrund af medlemmernes interesser. SiD og KAD's sammenlægning understreger dette. Den kommunale struktur nedlægges til fordel for større regioner, hvor de faglige skillelinier imidlertid bliver fastholdt. Naturligt beslægtede fag og brancher fastholdes opdelt i geografiske områder – på trods af udtalte ønsker om det modsatte fra gulvet.

Hvis strukturdiskussionen tager sit udgangspunkt på gulvet, bliver den helt anderledes spændende og relevant for medlemmerne. Herfra er det ikke blot naturligt, men også et behov, ønske og krav, at al faglig organisering burde trodse skel mellem mænd og kvinder, tjenestemænd og overenskomstansatte, faglærte og ufaglærte, svende og lærlinge osv. Det ville give stærke faglige klubber på grundplan med fælles interesser og vanskeliggøre arbejdsgivernes muligheder for ”del og hersk”-politikken. På fagforeningsplan kunne man styrke den samme retning med branchemæssig organisering.

For tyve år siden arbejdede klassebevidste arbejdere med skabelsen af et kæmpende transportarbejderforbund – i strid modvind fra samtlige berørte forbund. Et sådant forbund ville tilegne sig en kolossal styrke ved fælles handling. Projektet mislykkedes desværre, da den daværende formand for sømændene, Preben Møller Hansen, stak en kniv i ryggen på initiativet, da han midt i processen søgte om optagelse i SiD.

Ikke desto mindre tjener initiativet den dag i dag til inspiration for den kæmpende del af dansk fagbevægelse – og lad os bare tilføje: på klassekampens grund. **FJ**